

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HYENA'S EN JAKHALZEN

N° 2451

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Hyena's en Jakhalzen

HOOFDSTUK I

TERUG UIT DE WOESTIJN

Op een mooie lentedag in het begin van de maand mei stond een groepje heren, de meesten reeds van middelbare leeftijd, op de kade van Dover, waar over een half uur de boot van Calais zou meeren.

Deze heren waren alle leden van het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap, de wereldbekende instelling, waarvan de naam tot in alle werelddeelen is doorgedrongen.

Zij stonden daar ter verwelkoming

van de heren Joseph Robin en Baldwin Crossley, die met deze boot werden verwacht.

Omstreeks een jaar geleden was, op kosten van het genootschap, een expeditie uitgezonden, die slechts uit deze twee genoemde leden bestond en die in opdracht had een onderzoek in te stellen naar de zeden en gewoonten van de woeste bergstammen, die het oerherbergrens gedeelte van Marokko bezochten.

Dit tweetal was reeds lang met elkaar bevriend en door het lot werd vastgesteld, dat zij beiden zouden vertrekken.

Helaas, slechts een der ondernemende, dappere mannen zou van deze expeditie terugkeren.

Baldwin Crossley was, juist een maand vóórdat zij weer uit het land der woeste Toeargs zouden vertrekken, het slachtoffer geworden van een overval van een woeste bende.

Met de dood in het hart en nadat hij zichzelf ternauwernood had kunnen redden, verliet Jozef Robin deze gevaarlijke contreien.

In de eerste de beste stad waar zich Europeanen bevonden, verzond hij een telegram aan het Aardrijkskundig Genootschap om de leden op de hoogte te stellen van de noodlottige gebeurtenis.

Tevens verzocht hij daarin de jonge weduwe van zijn gedode reisgezel zo voorzichtig mogelijk daarvan in kennis te stellen.

Dat werd dan ook gedaan, maar toch trof het vreselijke nieuws de ongelukkige jonge vrouw als een knotsslag, en het duurde geruime tijd eer zij zich kon wennen aan het denkbeeld, dat zij haar echtgenoot nooit meer zou terugzien in dit leven en alleen zou moeten achterblijven met haar twee kinderen, een jongen van vier en een meisje van twee jaar.

Over dit alles spraken de leden van het genootschap, terwijl zij op de aankomst van de boot wachtten, tot er in de verte een kleine rookpluim zichtbaar werd, die steeds groter werd.

Het was de pakketboot, die twintig minuten later aan de pier meerde.

Nadat de passen gecontroleerd en de douaneformaliteiten waren vervuld, mochten de passagiers debarkeren en werd de gangway uitgelegd.

Onder de eersten, die aan wal stapten, bevond zich een krachtig gebouwde, nog jonge man, met een enigszins gele gelaatskleur, diepliggende ogen en borstelige zwarte wenkbrauwen.

Hij was gekleed in een tweed sportpak, waarbij zijn hoofd gedeekt was met

een bruin geruite pet met grote klep. Over de rechterarm droeg hij een regenmantel.

Achter hem volgde een bediende, die een zwaar handvalies droeg.

De eerstgenoemde was Jozef Robin, de ontdekkingsreiziger en toen hij omstreeks het midden van de loopplank was aangekomen, bleef hij even staan en wierp een onderzoekende blik om zich heen.

Aldra bleven zijn ogen op het groepje aardrijkskundigen rusten, en een glimlach verhelderde zijn donker gelaat.

Ook de heren, die hem kwamen afhalen, hadden hem nu gezien, en baanden zich een weg door de reizigers.

— Welkom Robin. Welkom in het vaderland, riepen zij, en het volgende ogenblik stond de ontdekkingsreiziger in hun midden.

Van alle kanten werden hem handen toegestoken, en allen drongen om hem heen.

Maar eindelijk riep er een:

— Laten wij het Robin niet zo moeilijk maken. De auto wacht. Wij zullen onze vriend naar zijn huis brengen, waar hij zich kan verkleden en dan voeren wij hem in triomf naar het Clubgebouw, waar hij met ons zal aanzitten aan de feestelijke lunch, die wij te zijner eer hebben aangericht.

Aan dit verzoek werd direct gevolg gegeven en men begaf zich in optocht naar de vier gereedstaande auto's.

Het instappen ging echter niet vlot, want bij de auto's stond een troepje journalisten, die zich verdrongen om foto's te maken en die Robin met vragen overstelpten, vooral in verband met de tragische dood van zijn reismakker.

Robin scheepte hen echter met enkele korte woorden af en beloofde hun dat hij in de namiddag in het clubgebouw van het Aardrijkskundig Genootschap een persconferentie zou houden.

Eindelijk konden de auto's weggrijpen.

Robin was vrijgezel en bewoonde aan de Edgware Road een fraai gemeubelde flat.

Zijn huishoudster, die hij een vol jaar vacantie had gegeven, was die ochtend teruggekeerd, na de ontvangst van een telegram dat de komst van haar meester aankondigde.

Toen de auto's stopten stapte Robin vlug uit de zijne en ging zijn woning binnen, gevolgd door de bediende die het valies droeg.

Terwijl Robin zich in zijn slaapkamer verkleedde, wachtte het gezelschap in de salon, waar zij onder elkaar de lezing bespraken, die Robin zou houden en waarnaar zij zeer nieuwsgierig waren.

Na ongeveer twintig minuten kwam Robin weer te voorschijn.

Hij droeg nu een lichtgrijze overjas over een rokkostuum.

De tocht werd hervat en een half uur later stopten de auto's voor het fraaie gebouw, waar het Aardrijkskundig Genootschap zijn zetel had.

Ook hier bevonden zich een groot aantal leden, die Jozef Robin hartelijk verwelkomden.

Daarop richtte de voorzitter, Robert Stonehead, een korte toespraak tot de ontdekkingsreiziger, waarin hij wees op de grote gevaren waaraan deze zich had bloot gesteld en op de verstrekkende gevolgen, welke zijn ontdekkingen in de binnenlanden van Marokko, ongetwijfeld voor de kennis van dat land zouden hebben.

Nadat Stonehead zijn rede beëindigd had, wendde hij zich tot een der heren, die een weinig terzijde had gestaan en hernam:

— Sta mij toe u ten slotte voor te stellen aan een onzer nieuwe ereleden, Lord William Aberdeen, die zich zeer verdienstelijk heeft gemaakt jegens het genootschap door het een deel van zijn kostbare verzameling op etnografisch gebied af te staan.

De twee heren deden een paar stappen naar elkander toe en reikten elkaar de hand.

— Het verheugt mij zeer, kennis met u te maken, mijnheer Robin, zei Lord Aberdeen, de vice-voorzitter van de bekende Windsor Club. Ik zelf heb geruime tijd in Marokko gereisd en was in

een allesbehalve veilig gedeelte, en ik weet dus aan welke grote gevaren gij u hebt blootgesteld, ten einde de wetenschap te kunnen verrijken met de vruchten uwer ontdekkingen.

— Gij hebt in Marokko gereisd, mylord? vroeg Robin, terwijl hij Lord Aberdeen een onderzoekende blik toewierp. Toch zeker niet alleen?

— Neen, met mijn medewerker en vriend, Charles Brand, met wie ik u spoedig in kennis hoop te brengen.

— Het zal mij zeer aangenaam zijn, mylord.

Nadat er nog enige plichtplegingen gewisseld waren en Robin een aantal journalisten had ontvangen, begaf men zich naar de grote eetzaal, waar een uitgebreide lunch was aangericht.

Het spreekt vanzelf dat allen zeer verlangend waren nadere bijzonderheden te vernemen aangaande de reis van de pas gearriveerde ontdekkingsreiziger.

Maar deze scheen nog weinig geneigd te zijn op dit moment uit te weiden over de bijzonderheden van een reis, waarvan zijn metgezel niet was teruggekeerd.

Het was duidelijk dat hij nog zeer onder de indruk was van de dood, die zijn reisgezel had getroffen.

Maar sommigen der gasten hielden aan; zij wilden weten op welke wijze Baldwin Crossley de dood gevonden had.

In het telegram hetwelk Robin een maand te voren gezonden had, was hij uit de aard der zaak niet in bijzonderheden kunnen treden.

Voor het zenden van een uitvoerige brief had hij geen gelegenheid gevonden, daar al zijn tijd in beslag was genomen door de voorbereidselen voor zijn vertrek.

Maar toch begreep de gevierde ontdekkingsreiziger, dat zijn smartelijke herinneringen hem niet mochten weehouden iets naders mede te delen over de dood van zijn metgezel.

Hij wreef zich een paar maal over het voorhoofd, als om zijn gedachten te verzamelen en begon te vertellen:

— Het was in de streek Baghadjit,

ten Noorden van het Timgebergte gelegen. Men had mij er van in kennis gesteld, dat zich daar in de buurt een aantal leden van een bergstam vertoond hadden, die er niet thuis hoorden en blijkbaar op roof en plundering uit waren. Hadden wij maar naar die waarschuwing geluisterd.

Wij hadden ons kamp dicht bij een der uitlopers van het gebergte opgeslagen, om beschut te zijn tegen de Samoem, de verschroeiende woestijnwind, die in die streken veelvuldig voorkomt. Wij waren tot het uiterste punt van onze tocht genaderd en zouden reeds de volgende dag in snelle dagmarsen weer naar de meer beschaafde streken terugkeren. Helaas, ik zou het slechts alléén zijn, die de terugweg aanvaardde.

Gij weet, dat ik een bediende had meegenomen, een stoutmoedig man, Sutton genaamd. Wij waren dus met ons drieën. Voor wij ons in ons nachtkwartier zouden begeven, kwam ik op het noodlottig denkbeeld Sutton uit te zenden naar een naburige bevriende stam, teneinde daar onze voorraad levensmiddelen te gaan aanvullen. Hij maakte niet het minste bezwaar, zadelde zijn paard en reed weg. Nauwelijks was de klank van de hoefslagen niet meer hoorbaar of wij werden beslopen door een bende van zes man, die aan hun kleding aanstonds kenbaar waren als een der beruchtste Toearegstammen. Het onderste gedeelte van hun gelaat was geheel bedekt door een zwarte doek en de kap van hun zwarte mantel was ver over hun hoofd getrokken, zodat er van hun gelaat bijna niets anders te zien was dan hun fonkelende ogen. Met een gehuil als van bloeddorstige tijgers wierpen zij zich op ons. Wij verweerden ons zo goed wij konden, maar ik zag wel in, dat wij spoedig het onderspit zouden moeten delven. Ondanks het tumult hoorde ik in de verte hoefgetrappel. Later bleek dat het een afdeling Arabieren was, die blijkbaar op het woest geschreeuw waren afgekomen. Gij weet dat zij en de Toearegs doods vijanden zijn. De Arabieren hebben steeds veel te lijden van de aan-

vallen dezer woestijnrovers. Onze aanvallers namen de vlucht, maar niet voor een hunner zijn dolk tot aan het gevest in de borst van mijn ongelukkige vriend had gestoken. Ik was als verpletterd van schrik, toen ik hem bloedend zag ineenzijgen. Toen ik weer wat tot mij zelf kwam, was ook de troep Arabieren verdwenen; waarschijnlijk waren zij tot de achtervolging van de Toearegs overgegaan. Een kwartier later keerde Sutton terug. Ik behoef niet te zeggen hoe ontzet hij was over de verwarring, die in onze tent heerste en toen hij het lijk van Crossley vond. Ik wilde geen ogenblik langer op deze gevaarlijke plek blijven. Wij begroeven mijn vriend zo diep mogelijk onder het zand en braken aanstonds onze tent af, teneinde de nacht door te brengen onder de hoede van de bevriende Arabieren. Reeds de volgende dag begonnen wij de reis naar Asiu, om van daar de meer beschaafde streken van Algerië te bereiken, hetgeen ons ruim drie weken kostte. Te Algiers schepte ik mij met Sutton in, en, eenmaal aan boord, kon ik wat op mijn verhaal komen, ofschoon de droevige indruk mij bij bleef.

Hier zweeg Robin.

— Het is vreselijk voor de jonge weduwe, zei Lord Aberdeen. Haar enige troost is, dat haar man is gevallen voor een schone zaak. Te sterven voor de vooruitgang van de wetenschap, het verkrijgen van steeds meer kennis met de dood te bekopen, dat is schoon!

— Zo denk ik er ook over, mylord, liet nu Robert Stonehead zich horen. Toen wendde hij zich tot Robin en vervolgde:

— Mijn waarde Robin, gij moogt u niet te zeer laten beheersen voor de herinnering aan dit voorval. Vele ontdekkingsreizigers zijn voor hem gevallen, en nog velen zullen het na hem doen. Denk slechts aan de dood van een Cook, een Tassman, en andere beroemde ontdekkingsreizigers.

— Dat is waar, riep een der leden uit. Zij vielen onder de slagen van bloeddorstige inboorlingen, maar hun goet zal eusestentelijk onder ons veeleaven.

HOOFDSTUK II

DE TREURENDE WEDUWE

Er waren bijna drie maanden verlopen sedert de terugkeer van Robin.

Een paar weken daarna hield hij een lezing, gellustreerd met kleurendia's en zwart-witte lantaarnplaten, over de reis in de Albert Hall, welke een talrijk en uitgelezen publiek trok en waarin hij enige nieuwe ontdekkingen op geofysisch gebied vermeldde, die zijn naam als natuurvorser voor goed vestigden.

Hij werd tot erelid van de Franse Société de Géographie benoemd en zelfs bood de Universiteit te Moskou hem een leerstoel in de Aardrijkskunde aan, welke onderscheiding hij tot veler verbazing van de hand wees.

Maar niet alleen in Londen, ook in vele andere Engelse steden hield Robin lezingen over zijn reis die hem, behalve roem ook veel geldelijk voordeel brachten.

Zijn naam werd herhaaldelijk genoemd, en de koning had hem de grote eer aangedaan, hem in particuliere audientie te ontvangen, en algemeen verwachtte men, dat hem de titel van baronet zou worden verleend.

Terwijl Jozef Robin aldus de vruchten van zijn stoutmoedige daden plukte, ging de beklagenswaardige weduwe van Baldwin Crossley, haar eenzame weg.

Haar man had haar een groot vermogen nagelaten, maar wat hielp haar deze rijkdom, nu zij die niet kon delen met de man, die zij innig had lief gehad.

Ofschoon haar vrienden en bekenden alles in het werk stelden om haar op te vrolijken, sloot zij zich in haar huis op, en treurde in stilte.

Onder hen, die haar trachtten te troosten bevond zich ook Lord William Aberdeen.

Hij had Baldwin Crossley goed gekend, hij had hem hoog geschat als een edelmoedig en dapper man, en het be-

richt van zijn dood had hem ten diepste getroffen.

Het was over haar, dat Lord Aberdeen en zijn vriend Charles Brand spraken, toen zij op een snikhete avond in Augustus op het terras zaten, dat was uitgebouwd boven de eetzaal van de villa, welke de vice-voorzitter van de Windsor Club aan de Cromwellstreet bewoonde, en waarvan men een heerlijk uitzicht had over het uitgestrekte park, dat zich achter het huis bevond.

— Heb je mevrouw Crossley vandaag nog een bezoek gebracht? vroeg Charles Brand.

— Neen, vandaag niet. Ik had het te druk.

Lord Aberdeen liet zijn stem dalen tot een zacht gefluister en zei:

— Niet zo zeer als Lord William Aberdeen, maar als John Raffles.

— Heb je een nieuwe onderneming op het oog? vroeg Brand.

— O, het heeft niet veel te beduiden, antwoordde zijn vriend, en vervolgde onverschillig:

— Er is hier een Amerikaan aangekomen, van wie men zegt, dat hij miljonair is, en ik heb wel lust eens na te gaan of hij werkelijk zoveel duiten heeft, als men zegt dat hij heeft. Maar alles is nu voor elkaar en ik denk zeker morgen mevrouw Crossley een bezoek te brengen.

— Zij schijnt haar man maar niet te kunnen vergeten, zei Brand.

— Merkwaardig, zei Raffles, zeer merkwaardig. Het is reeds bijna anderhalf jaar geleden dat hij haar verliet.

Brand schudde het hoofd en zei:

— Zij was een liefhebbende vrouw, en treurt in stilte. Misschien is het maar beter dat wij haar niet te vaak bezoeken. De smart is egoïstisch, en kan geen vreemden dulden.

— Zij beschouwt je niet als een vreemde, Edward, dat weet je wel, hernam Brand kalm. Hoewel je ook vroeger

het haar zeker niet lastig maakte met je bezoeken, zo rekent zij je toch onder de beste vrienden van haar man, en van haar zelf.

De jongeman hield even op om aanstonds te vervolgen:

— Ik vind het nog het ergste voor de kinderen. Zij hielden dolveel van hun vader. Weet je dat zij een van de kamers van haar huis tot een soort museum heeft ingericht, waar alles is bijeengebracht wat haar man in de loop zijner ontdekkingstochten heeft verzameld? Daar heeft zij ook zijn boekenkast en zijn schrijftafel laten heenbrengen, en de lauwerkranen, die hij bij verschillende gelegenheden gekregen heeft.

— Heeft zij familie? vroeg Raffles. Ik bedoel bloedverwanten, die haar zo na staan, dat zij voor haar en de kinderen een steun kunnen zijn.

— Dat geloof ik niet, antwoordde Brand. Je weet natuurlijk even goed als ik, dat zij een broer heeft, maar die woont sedert jaren in Californië en is zelf getrouwd. Maar waartoe zou zij ook die zorg behoeven? En geldzorgen heeft zij ook niet.

De twee vrienden bleven aldus nog enige tijd doorpraten, maar ten slotte verliet Raffles het terras, om, zoals hij het noemde, zijn « plan de campagne » te gaan opmaken.

Charles Brand kreeg hem die dag weinig meer te zien.

De zaak van de Amerikaanse miljonair scheen niet zo gemakkelijk te marcheren als Raffles eerst gedacht had.

Het was etenstijd toen Raffles weer boven water kwam.

— Is nu je veldtochtplan gereed? vroeg Brand nieuwsgierig.

Raffles knikte.

— Tot in de puntjes, zei hij glimlachend. Mijn Amerikaan zit in het net en als er niets tussenbeide komt, dan zal hij waarschijnlijk met minder duitjes naar zijn dollarland terugkeren als hij er uit vertrokken is.

De naaste toekomst zou bewijzen, dat Raffles gelijk had dit voorbehoud te maken, want er kwam inderdaad iets

tussenbeiden...

* * *

De volgende namiddag begaven Raffles en Brand zich naar de woning van Mevrouw Crossley.

Ofschoon het haar gewone ontvangdag was, bevonden zich alleen enige zeer goede vrienden van haar man en van haar zelf in het salon.

Het waren hoogstens tien personen.

Onder hen bevond zich ook Jozef Robin, die nog steeds zeer onder de indruk scheen te zijn van de dood van zijn reisgezel.

De jonge ontdekkingsreiziger scheen alles in het werk te stellen, om de weduwe van zijn omgekomen vriend zoveel mogelijk op te beuren.

Hij bezocht haar vaak, bracht kleine verrassingen mede voor de kinderen en had mevrouw Crossley zelfs trachten over te halen een avond met hem uit te gaan.

Tevergeefs evenwel, de weduwe van de ontdekkingsreiziger kon en wilde zich nog niet in het openbaar vertonen.

Bij zijn binnentreden was Raffles aanstonds op de jonge vrouw met haar bleek gelaat toegetroten en had haar hand gekust.

Haar twee kinderen, die zich in het vertrek bevonden sprongen juichend tegen hem op.

Raffles tilde hen beurtelings glimlachend in zijn armen op.

Brand keek met een glimlach op zijn lippen toe.

Hij wist hoezeer alle kinderen, groot of klein van zijn vriend hielden.

Zij voelden zich als het ware door instinct tot hem aangetrokken.

Raffles zette het tweetal neer en wendde zich tot mevrouw Crossley.

Hij haalde een klein pakje uit zijn binnenzak en overhandigde het haar.

— Dit zijn de gedichten van Milton mevrouw, waarom gij mij onlangs gevraagd hebt, zei hij. Ik ben er zeker van dat de gedichten van de schrijver van « Het verloren paradijs » u veel opbeuring zal verschaffen.

Hij wierp haar een ernstige blik toe, nam op haar uitnodigend gebaar naast haar op de divan plaats en begon een

gesprek.

Jozef Robin, die tot dusverre in haar nabijheid had vertoefd, trok zich afscheiden terug.

Hij kreeg Charles Brand in het oog en ging naar hem toe.

— Lord Aberdeen is wel te benijden, mijnheer Brand, zei hij, met iets van spijt in zijn stem.

— Hoe zo? vroeg Brand verbaasd.

— Wel, hij schijnt een zeer goed vriend van mevrouw Crossley te zijn.

— Zijt gij dat dan niet? vroeg Brand.

— Ongetwijfeld, dat hoop ik ten minste. Maar toch niet in die mate als ik het wel zou wensen.

Brand wierp de ontdekkingsreiziger een half vragende blik toe.

Robins gelaat had een strakke uitdrukking gekregen, en zijn donkere ogen onder de borstelige wenkbrauwen vestigden zich op de divan, waar mevrouw Crossley nog steeds in gesprek was, waaraan nu ook anderen deelnamen.

De verwondering van Brand nam toe.

Een blik op het gelaat van Jozef Robin had hem een geheim onthuld, dat misschien nog niet bekend mocht worden. De gevoelens van de jonge natuurvorser voor de weduwe van zijn vriend waren blijkbaar van meer dan vriendschappelijke aard.

Toevallig hief Raffles op dit ogenblik het hoofd op, keek in hun richting, en misschien zag ook hij iets op het gelaat van Jozef Robin, dat hem ongewoon voorkwam, want hij trok even de wenkbrauwen op, terwijl er een glimlach om zijn lippen speelde.

Men sprak over het aanstaande seizoen, de jacht en ook over een prinses, die liefde had opgevat voor een niet adellijke jongeman, hetgeen aan enige dames uitroepen van verontwaardiging ontlokte.

Maar mevrouw Crossley zei met haar matte, rustige stem.

— Als zij van hem houdt dan moet zij hem trouwen. Verschil in stand mag dat niet beletten.

— Dat ben ik volkomen met u eens, mevrouw, merkte Raffles op. Ware liefde heeft met stand en politiek niets uit te staan want zij zetelt in het hart, en niet in het verstand.

Daar niet iedereen het hiermee eens was, ontspan zich een levendig gesprek, waarin iedereen zijn mening nader wilde toelichten.

Het was bijna vijf uur toen Raffles en Charles Brand afscheid namen, maar niet dan nadat Lord Aberdeen aan de jonge weduwe had moeten beloven spoedig eens terug te komen.

Bijna gelijktijdig vertrok ook Jozef Robin.

Bij het afscheid nemen kwam het Brand voor dat de ontdekkingsreiziger de hand van de vrouw des huizes wel iets langer vasthield dan het behoorde.

Hij maakte van deze ontdekking melding tegenover Raffles, toen zij in hun Rolls Royce naar huis reden.

De Grote Onbekende haalde er de schouders over op.

— Ik kan er geen kwaad inzien, zei hij. Als Robin haar werkelijk lief heeft, waarom zou zij daaraan geen gehoor geven. Ik zou bijna zeggen, dat zij dat aan haar kinderen verplicht is.

— Dat is inderdaad zo, zei Brand, maar ik heb goed acht op hen beiden geslagen, en ik geloof, dat onze vriend Robin heel wat moeite zal hebben om de vesting te veroveren.

— Dat zou mij niets verwonderen, hernam Raffles. Zij hield oprecht van haar man, en als ik haar goed ken, dan zal zij niet zo gauw de herinnering van vroeger dagen uit haar geheugen verbannen, dat zij reeds nu de hand aan een ander zou reiken, ook al is die ander een der beste vrienden van haar man geweest.

HOOFDSTUK III

EEN VERDACHTE VONDST

Nadat een half jaar geleden Jozef Robin met het noodlottig bericht van de dood van zijn vriend naar Londen was terug gekeerd, werden zijn bezoeken bij mevrouw Crossley steeds talrijker.

En het duurde niet lang of het was voor haar omgeving duidelijk, dat Jozef Robin haar het hof maakte en naar haar hand dong.

Hij was niet wat men vermogend noemt, maar hij bekleedde een eervolle positie en zijn naam was met wetenschappelijke roem overladen na zijn reis in het achterland van Marokko.

Ook inde hij hoge honoraria en dus meende hij het te kunnen wagen zijn ogen te slaan naar de rijke en bevallige weduwe van zijn vriend.

En langzamerhand scheen in Helen Crossley het besef te groeien dat zij alleen niet in staat zou zijn haar kinderen op te voeden. Zij was zich er van bewust dat een sterke hand nodig zou zijn om de beide wildebrassen in toom te houden en hun tot mensen te vormen.

De herinnering aan haar echtgenoot, die was heengegaan, was nog niet verminderd, maar het leven stelde zijn eisen.

Nu en dan vertoonde zij zich eens buitenshuis en zij was van plan over een week de lezing bij te wonen welke Jozef Robin over zijn reis door Marokko zou houden.

Het had geruime tijd geduurd eer hij al zijn materiaal behoorlijk gerangschikt had, eer de meer dan honderd lantaarnplaatjes en kleurendia's waren klaar gemaakt, die bij zijn lezing zouden worden geprojecteerd.

Bovendien had hij in die tijd nog naar IJsland een reis per vliegtuig gemaakt.

Nauwelijks daarvan terug, op een koude novemberdag, in de tweede helft van de maand, stopte een auto voor zijn huis.

Een viertal heren stapten uit, medewerkers aan geïllustreerde tijdschriften, die de jonge ontdekkingsreiziger nog enige vragen kwamen stellen in verband met zijn aanstaande lezing en zijn toekomstplannen.

Hoogstens tien minuten nadat zij waren gearriveerd, stopte een tweede auto voor het huis; het was de grote, Rolls Royce limousine van Lord William Aberdeen.

Deze had in de laatste tijd met meer dan gewone aandacht de pogingen van Robin gadeslagen om het hart van de jonge weduwe voor zich te winnen, en hij achtte het aan zichzelf verplicht als langjarige vriend van Helen Crossley eens ernstig met haar hierover te praten.

De familie van de jonge weduwe, voor zover zij die te Londen bezat, scheen zich weinig van haar aan te trekken en hij vond het dus niet meer dan natuurlijk dat hij een wakend oogje op haar hield en voor haar belangen opkwam.

Maar allereerst wilde hij eens met Robin hierover praten.

Henderson de chauffeur van zijn lordschap, schelde aan, en overhandigde de huishoudster, die zelf de deur opende, het kaartje van zijn meester.

De oude dame trok een bedenkelijk gezicht.

— Is mijnheer niet thuis? vroeg Henderson.

— Dat wel, maar mijnheer Robin heeft bezoek.

Henderson bleef even besluiteloos voor de deur staan, maar reeds kwam Raffles toelopen.

Toen hij vernam, dat er bezoek was van enige journalisten, riep hij lachend uit:

— Er zullen wel geen staatsgeheimen behandeld worden. Ik kan wel binnenkomen; vanavond komt het immers toch in alle bladen te staan.

Hij wendde zich tot zijn chauffeur en zei:

— Je kunt wel naar huis gaan, James. Ik weet niet hoe lang het zal duren, en bel wel op.

De huishoudster ging Raffles voor om hem aan te dienen.

— Kom binnen, mylord, wat ik u verzoeken mag, riep Jozef Robin uit, die met zijn bezoekers in een druk gesprek gewikkeld was geweest. Ik zou u voor geen geld ter wereld willen laten wachten. Wij behandelen geen geheimen en gij moogt mij gerust mijn wijsheid horen uitkramen. Wij zijn trouwens zo goed als uitgeput.

Onder het spreken waren beiden het vertrek verder binnengegaan.

— Ik wil de heren volstrekt niet ophouden, zei Raffles glimlachend. Doe wat ik u verzoeken mag, alsof ik er niet was.

De vier journalisten, die ter begroeting waren opgestaan, gingen weer zitten en Robin voegde zich bij hen.

Raffles was intussen naar een tafel gedrenteld op enige afstand van het groepje pratende heren.

Hij nam een geïllustreerd blad op, maar daar het een oud nummer was, legde hij het neer, stond op, draaide zich om naar de schoorsteenmantel en nam een sigaret uit een kistje dat daar uitnodigend open stond.

Hij stak de sigaret aan en draaide zich toen om, teneinde een fraaie verzameling Afrikaanse wapens te bekijken, lanssen, dolken, assagaaien, schilden uit buffelhuid, enzovoorts, die tegen de wand waren opgehangen.

Daarbij leunde hij wat achterover, en steunde met beide handpalmen tegen de rand van het blad van de tafel, terwijl hij het ene been over het andere kruiste.

Terwijl zijn handen op die wijze steun zochten tegen de rand van het tafelblad, voelde hij plotseling iets met een zachte stoot tegen de wijsvinger van zijn rechterhand drukken.

Onwillekeurig trok hij die hand een weinig terug en onhoorbaar zacht schoof een geheime, ondiepe lade, onder het tafelblad uit.

Waarschijnlijk had Raffles toevallig zijn vinger gedrukt op een knop, die zich onder het tafelblad bevond, waardoor de geheime lade was opengeschooten.

Raffles wierp een blik in de richting van het pratende groepje heren.

Blijkbaar had geen hunner iets van het zachte geluid van de openschuivende lade gehoord, en reeds wilde Raffles Robin daar op attent maken, toen zijn instinct hem daarvan terughield.

Het licht van een elektrische leeslamp viel over de tafelrand schuins in de geopende lade.

In de lade lag een klein, eenvoudig in zwart plastic gebonden boekje, met een wit etiket op de omslag.

Op de witte etiket stond met duidelijke letters geschreven: « Aantekeningen betreffende mijn ontdekkingen in de goudhoudende streek in Toeareg ».

Raffles herkende het handschrift direct.

Het was de hand van Baldwin Crossley.

Dus hij en niet Robin had die goud-ler ontdekt. Er was hier dus bedrog zo niet erger in het spel, en dit opende plotseling zulke vreselijke mogelijkheden, dat Raffles moeite had zijn kalmte te bewaren.

Maar direct was hij zich zelf weer meester.

Zacht en ongemerkt schoof Raffles de lade dicht, na zich nogmaals overtuigd te hebben, dat hij zich niet vergiste.

Raffles ging weer aan de tafel zitten en nam opnieuw een tijdschrift ter hand. Het was hem echter onmogelijk te lezen. Duizenden gedachten bestormden hem.

Hoe kwam het dagboek van Baldwin Crossley in deze lade?

Waarom had Robin het niet onmiddellijk ter hand gesteld aan de weduwe van zijn vermoorde vriend?

Waarom had hij het bij zich gehouden en niet aanstonds gepubliceerd, zoals hij aan de nagedachtenis van zijn reisgezel verplicht was geweest?

Al deze vragen drongen zich aan Raffles op.

Over een blad heen wierp hij een blik op het gelaat van Jozef Robin.

Deze had zich blijkbaar opgewonden, want er lag een rode gloed over zijn wangen, hij sprak met drukke gebaren en een luide, harde stem.

— Zoals ik dus zei, hoorde Raffles Robin zeggen, ben ik wel degelijk voornemens de regering voor te stellen, alles in het werk te stellen, om voor de ontginning daarginds een concessie te krijgen. Gij begrijpt wel dat ik mijn ontdekking niet renteloos wil laten liggen en dat ik mijn aandeel in de ontdekking zal opeisen.

Raffles wilde opstaan en zich in het gesprek mengen, door een paar vragen te stellen, maar weer wist hij zich te beheersen.

Mogelijk had de verdenking, die hem zoëven beкроop geen reden van bestaan.

Wilde hij haar uiten, dan moest hij daartoe betere bewijzen kunnen aanvoeren, en meteen nam hij zich voor naar die bewijzen te zoeken.

Hij legde het blad weg, stond op en liep op het groepje heren toe.

Zijn stem klonk vriendelijk en joviaal, toen hij zei:

— Excuseer, dat ik u in de rede val, Mr. Robin, maar ik zie dat dit interview een langdurige geschiedenis is en het is al later dan ik dacht. Ik moet nu weg, maar wij kunnen onze schade vanavond in de Windsor Club wel inhalen.

Robin stond op, en zijn gelaat drukte werkelijk teleurstelling uit.

Hij reikte Raffles de hand en zei:

— Sorry, mylord, maar ik begrijp dat ik u niet mag weerhouden. En ik kan deze heren niet halverwege in de

steek laten, want gij weet even goed als ik hoezeer de wetenschap tegenwoordig de pers van node heeft.

Onder het spreken had hij Raffles tot de deur geleid.

De Grote Onbekende maakte 'n stomme buiging voor de vier journalisten, die waren opgestaan, en had even later het vertrek verlaten.

In gedachten verzonken liep hij de trap af.

Voor de deur van het huis bleef hij een ogenblik staan, schudde het hoofd en mompelde in zichzelf:

— Neen, het komt mij bijna onmogelijk voor. Hier moet een vergissing in het spel zijn. Robin zal het boekje met aantekeningen zo zorgvuldig hebben weg gesloten om te voorkomen, dat het onbevoegden in handen zou vallen. Maar ik moet en zal hieromtrent zekerheid hebben.

Hij haalde een kleine agenda uit zijn binnenzak, bladerde er even in, en mompelde:

— Over een week is de lezing van Jozef Robin, of, om nauwkeurig te zijn, vandaag over zes dagen. Als ik mij niet vergis was ook Mrs. Crossley van plan daarheen te gaan. Charles en ik zullen daar niet mankeren, en misschien doe zich de gelegenheid wel voor, om gedurende de pauze een bezoek te brengen aan de woning, die ik zoëven verlaten heb.

Hij stak de agenda in zijn zak, wierp een blik om zich heen en wenkte een ledige taxi.

Hij gaf de chauffeur het adres op van zijn huis in de Cromwellstreet en was binnen een kwartier thuis.

HOOFDSTUK IV

EEN LEZING MET GEVOLGEN

— Is mijnheer Brand thuis? vroeg Raffles aan de oude kamerdienaar. Gaston, die hem in de vestibule tegemoet kwam.

— Mijnheer Brand is op het ogenblik in de kleine trinkamer, mylord. Hij is,

geloof ik, bezig met zijn aquarium.

Raffles glimlachte, want hij kende deze liefhebberij van zijn vriend.

In de kleine tuinzaal had Charles Brand een waar museum ingericht, en het groote aquarium, dat in de muur

ingebouwd en helder verlicht was, vormde daarvan de grootste attractie, waarop hij zeer trots was.

De jongeman was een groot natuur-liefhebber, en besteedde een groot gedeelte van zijn vrije tijd, als hij zijn vriend niet vergezelde op diens tochten door de armoedigste wijken van Londen waar hij geld, troost, goede raad en werk ging brengen, aan zijn kostelijke verzameling.

Raffles richtte dus zijn schreden naar de kleine tuinkamer die in een der vleugels van de villa was gelegen.

Inderdaad vond hij daar de jongeman die in een witte jas, bezig was met het voederen van een prachtige goudgeschubde salamander.

De jongeman wendde zich om en slaakte een lichte kreet van verbazing.

— Al terug? vroeg hij.

Raffles knikte.

— Ja, ik had reden om vroeg terug te keren. Als je een paar minuten voor me hebt, moet je eens luisteren naar wat ik je te vertellen heb.

Raffles had dit op zulk een ernstige toon gezegd, dat Brand zich haastte aan dit verzoek te voldoen.

Hij ontdeed zich van zijn witte jas, schoot snel zijn jas aan en nam tegenover Raffles plaats, die bij een der grote glasdeuren in een gemakkelijke rieten stoel was gaan zitten.

— Ik ben tot je dienst, zei de jongeman, terwijl hij Raffles vol spanning aanzag.

— Je weet, dat ik naar Robin ben geweest, niet waar? begon Raffles.

— Je kende het doel, waarom ik daar heen ging?

— Ja, je wilde hem op de man af vragen naar zijn voornemens met betrekking tot Mrs. Crossley.

— Precies. Welnu, daar ben ik in het geheel niet toegekomen.

— Was er bezoek?

— Ook dat. Maar dat was niet de enige reden. Er waren vier journalisten, die hem kwamen interviewen en gedurende die tijd was ik in dezelfde kamer. Bij het lezen van een tijdschrift leunde ik tegen het grote ouderwetse bureau en moest toen tussvallig een knop

hebben aangeraakt waardoor een geheime lade opensprong. En wat dacht je wel dat ik in die lade ontdekte, toen ik gelegenheid vond mij ongemerkt even om te draaien?

Brand haalde de schouders op, en zei:

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van.

— Het aantekenboekje van Baldwin Crossley.

Brand toonde zich verbaasd en vroeg:

— Hoe kwam hij daaraan? Waarom heeft hij daar nooit iets van gezegd?

— Wel amice, die vragen heb ik mij natuurlijk zelf ook aanstonds gesteld. Maar het ergste is wel dat die aantekeningen die ik in dat boekje vond, betrekking hebben op de ontdekking van rijke, goudaders. En juist hoorde ik Robin er tegenover de journalisten op pochen, dat hij die terreinen ontdekt had en verklaarde, dat hij voornemens was daar zijn voordeel mee te doen.

— Maar dan zou... bracht Brand er met moeite uit.

— Ik weet wat je zeggen wilt, Charles viel Raffles hem in de rede. Dan zou daar ginds in Marokko een drama zijn voorgevallen, waarin Crossley en Robin de hoofdrollen speelden, terwijl misschien de bediende van Robin toeschouwer is geweest. Toen ik naar huis reed, vroeg ik mijzelf voortdurend af, of zo iets mogelijk was, of er inderdaad iemand te vinden zou zijn, die gedreven door de laagste hartstochten en misschien ook door valse trots zijn vriend en metgezel van het leven berooft, om zich te verrijken met de vruchten van diens arbeid en ontdekkingen, en die dan naderhand de weergaloze onbeschaamdheid zover zou drijven, dat hij de vrouw van die man tot zijn echtgenote wil maken.

— Ja, zei Brand peinzend, het klinkt bijna ongelooflijk, maar als Crossley werkelijk door een bende Toearegs vermoord was, en Robin had zijn bezittingen in veiligheid gebracht, waarom is hij er dan niet eerlijk voor uitgekomen en heeft hij die aantekeningen niet aanstonds gepubliceerd?

Een ogenblik verhelderde het gelaat van de Grote Onbekende.

— Die vraag heb ik mij natuurlijk ook gesteld, Charles, en omdat ik het land heb aan alles wat onzeker is, zullen wij die zaak tot klaarheid trachten te brengen.

— Maar om dat te kunnen doen, Edward, zou je naar Marokko moeten vertrekken, riep Brand uit.

— Dan zal ik naar Marokko vertrekken en jij gaat met me mee.

— Maar weet je tot welk punt Crossley en Robin zijn doorgedrongen, en waar eerstgenoemde de dood vond?

— Neen, dat weet ik niet, maar ik kan het te weten komen, en wel op tweeërlei wijzen. Ten eerste door een onderzoek in te stellen in de schrijftafel van Jozef Robin, en ten tweede door zijn bediende, een zekere Sutton, eens nader aan de tand te voelen.

Brand trok een bedenkelijk gezicht. Een reis naar het binnenland van Marokko met zijn woeste, bloeddorstige stammen, zijn onbegaanbare wegen, zijn woestijnen en zijn wilde dieren, was niet bepaald wat men een plezierreisje kon noemen.

Bovendien bestond er grote kans dat het onderzoek op niets zou uitlopen.

Hoe zou het mogelijk zijn, in dat onherbergzame land de bewijzen te verzamelen, die nodig waren om de schuld of de onschuld van Robin vast te stellen?

Brand wist op deze vraag geen antwoord te geven, maar hij wist, even zeker als hij er van was, dat morgen de zon zou opkomen, dat hij over een week onderweg naar Marokko zou zijn...

Als er eenmaal achterdocht in de hersenen van Raffles had post gevat, dan rustte hij niet voor hij die argwaan afdoende de kop had ingedrukt, of... er naar kon handelen, zoals hij zijn plicht achtte.

En zelfs al was er één kans tegen honderd, dat zijn argwaan geheel ongrond was, dan nog zou hij het plan niet laten varen, zich zekerheid te verschaffen, al zou hij er tot aan het einde van de wereld voor moeten gaan.

Het eerste wat Raffles deed, was het

doen en laten van Jozef Robin onopgemerkt na te gaan.

Hij kon evenwel niets ontdekken dat zijn argwaan voedsel gaf.

De gewoonten van Robin waren zeer geregeld.

Hij kwam op vaste avonden in de club, dineerde steeds in hetzelfde restaurant, ging vaak naar schouwburgen en concerten en maakte opvallend veel werk van Mrs. Crossley.

Intussen verstreek de tijd, en de dag brak aan, waarop des avonds de lezing van Jozef Robin over zijn ervaringen in Toeareg zou plaats vinden, in een der zalen van de Albert Hall.

Raffles was zo verstandig geweest bijtijds voor een paar plaatsen te zorgen want reeds een week te voren was de zaal uitverkocht.

Na het eten stak Raffles een sigaret op.

Hij blies een rookwolkje recht omhoog en zei op zachte toon:

— Vanavond zullen wij wel wat meer inzicht krijgen in de zaak, die ons sedert enige tijd bezighoudt, Charles.

— Je blijft dus bij je plan de flat van Robin aan een onderzoek te onderwerpen?

— Maar als die knecht... die Sutton je overvalt?

— Ons overvalt Charles, verbeterde Raffles glimlachend, want je zult me toch zeker gezelschap houden?

— Je weet dat je op me kunt rekenen, maar je hebt mijn vraag nog niet beantwoord.

— Dat is waar. Dat moeten wij er maar op wagen, zei Raffles enigszins ongeduldig.

— Alles goed en wel, maar het zou toch wel een raar geval zijn, als de bediende van Jozef Robin Lord Aberdeen er op betrapt, terwijl deze bezig is de schrijftafel van zijn baas te forceren.

Raffles dacht even na, en zei:

— Misschien heb je wel gelijk, Maar er blijft geen andere uitweg over.

— Zoals je wilt, zei Brand, die niet overtuigd was.

Raffles raadpleegde zijn polshorloge en zei:

— Nu zal hij wel weg zijn. De lezing

begint om acht uur.

Raffles riep op straat een taxi aan, die hen binnen het kwartier naar het huis van Jozef Robin bracht.

De oude huishoudster opende de deur en keek enigszins verbaasd, toen zij Lord Aberdeen herkende.

— Is mijnheer Robin misschien nog thuis, Miss Herrold? vroeg Raffles.

— Neen, mylord, mijnheer is al een half uur geleden vertrokken. Gij zult wel weten, dat hij hedenavond moet spreken?

— Natuurlijk, maar ik dacht, dat ik hem nog zou treffen.

— Kan ik zijn bediende misschien even spreken?

— Sutton heeft mijnheer Robin in een auto weggebracht, mylord.

— Wel, zoudt gij er iets op tegen hebben, als ik even een briefje schrijf in de kamer van Mr. Robin.

— Volstrekt niet, mylord. Wees zo goed mij te volgen.

De huishoudster ging hen voor naar de werkkamer van Robin waar zij licht maakte.

Zij nam een blaadje papier uit een standaard, benevens een enveloppe en legde ze op de tafel neer.

— Alstublieft, mylord, zei zij. Als gij klaar zijt wilt gij zeker wel even op die knop naast de deur drukken.

— Zeker miss, zei Raffles vriendelijk. Laat ik u vooral niet ophouden.

Nadat de huishoudster het vertrek had verlaten wierp Raffles vliegensvlug enkele woorden op het papier, vouwde het op en deed het in de enveloppe.

In die paar seconden was Charles Brand reeds begonnen voorzichtig en stil hier en daar een lade open te trekken.

Hij vond er even wel niets in dat van enig belang was.

Raffles stond op, drukte na enig tasten op de knop van de geheime lade, en met een zacht schurend geluid sprong de lade naar voren.

Het notitieboekje lag nog precies op dezelfde plaats.

Raffles toonde zijn vriend zwijgend het opschrift en bladerde toen vlug in de aantekeningen.

Van tijd tot tijd liet hij een zacht geluid horen, waarvan de betekenis aan Brand niet ontging.

Toen hij daar mee klaar was wilde hij het boekje weer in de lade leggen, maar merkte ineens, dat de lade van binnen veel ondieper was dan de hoogte van buiten deed veronderstellen, waar uit hij terecht afleidde, dat er een dubbele bodem moest zijn.

Na enig zoeken vond hij inderdaad de geheime veer waardoor de loze bodem omhoog klapte.

In het onderste gedeelte van de lade lagen een aantal papieren, die Raffles er snel uit nam, en doorvloog.

Onder het lezen trokken er rimpels in zijn voorhoofd.

Charles Brand kwam naast hem staan en las zo goed en kwaad het ging met hem mee.

Hij zag echter niet veel anders dan plaatsnamen en data.

— Wat moet dat voorstellen? vroeg hij.

— Het is een kaartje van de streek ten Zuiden van Taghadjit met de aanduiding waar de goudader zich bevindt, antwoordde Raffles.

— Wie heeft die kaart getekend?

— Baldwin Crossley. Heel flauw is onderaan zijn paraaf nog te zien. Bijna al deze papieren zijn trouwens van hem.

— Wat houden zij in?

— Biezonderheden betreffende de reis en wat voor ons van biezonder belang kan zijn, de aanduiding van de laatste plek waar gekampeerd is toen zij zogenaamd door de Toearegs werden overvallen.

— Zogenaamd? Je twijfelt dus niet meer?

— Mijn twijfel gaat ieder ogenblik meer over in zekerheid Charles.

— Waarom stel je die papieren dan niet eenvoudig in handen van de justitie?

— Neen, Charles, die papieren vormen nog geen wettig bewijs. Ik zal beginnen met Sutton te ondervragen. Wil die niets loslaten, dan blijft er niets anders over dan zelf op onderzoek uit te gaan. Wij moeten daarginds leden van de stam opzoeken, die de Toearegs

heten te hebben verjaagd. Zij moeten natuurlijk van de kwestie op de hoogte zijn. Dan zal ik hen verzoeken voor de Khalief hun verklaring op schrift te stellen en pas dan heb ik kans dat men naar mijn beschuldigingen luistert.

Charles onderdrukte een zucht, doch moest toegeven dat deze redenering juist was.

Intussen had Raffles de papieren terug in de lade gelegd en deze zorgvuldig gesloten.

— Moeten wij niets anders meer na- zien? vroeg Brand.

— Ik geloof niet dat dat nodig is, antwoordde Raffles. Alles wat hij geheim wil houden heeft hij blijkbaar in deze lade weggeborgen. En voor ons doel is het ruimschoots voldoende.

Hij trad op de deur toe en drukte op de belknop.

Even later trad de huishoudster bin-

nen.

Raffles wees op de enveloppe en zei:

— Wilt u zo goed zijn deze brief aan Mr. Robin te overhandigen als hij thuis komt.

— Ik zal er voor zorgen, mylord.

Na een vriendelijk hoofdknikje verlieten de bezoekers het vertrek en gingen de trap af.

Zodra zij op straat stonden vroeg Brand:

— Wat heb je geschreven?

— Niets anders dan dat ik tot mijn spijt verhinderd was zijn lezing bij te wonen.

— En wat gaan wij nu doen?

— Wij zullen eerst proberen iets uit die bediende los te krijgen. Het is maar de vraag hoe wij die vent te pakken moeten krijgen. En als hij er een maal is, zullen wij hem het vuur wel na aan de schenen leggen.

HOOFDSTUK V

SUTTON GAAT OP REIS

De volgende ochtend bespraken Raffles en Brand de wijze, waarop zij hun plan ten uitvoer zouden brengen.

— Ik geloof dat de nacht raad heeft gebracht zei de Grote Onbekende.

— Ik welk opzicht? vroeg Brand.

— Wel, het lijkt mij veiliger dat wij Sutton ondervragen, zonder dat Robin er iets van weet. En ten overvloede kunnen wij in een vermomming met Sutton getuigen wie hem ondervraagd heeft.

— Waar zal dat gesprek moeten plaats vinden?

Raffles dacht een ogenblik na en antwoordde:

— In een van onze huizen in Londen, bij voorbeeld in de King Edwardstreet, waar wij een huis hebben onder de naam van de gebroeders Brown, de ontdekkingsreizigers, die bijna het hele jaar op reis zijn.

— Goed. Maar hoe krijgen wij Sutton daar?

— Ja, dat is natuurlijk het moeilijkste van het geval, zei Raffles peinzend.

— Ik geloof dat ik er iets op gevonden heb, zei Brand na een poos. Als ik mij eens vermomde als journalist en Sutton tien pond sterling beloof als hij mij nog eens wat meer wil vertellen van die reis van zijn meester. Om rustig te praten verzoek ik hem dan bij mij thuis, dat wil zeggen in de King Edwardstreet te komen.

— Het is te proberen, meende Raffles, maar er bestaat grote kans dat hij weigert.

— Toch moeten wij het er op wagen, riep Brand uit. Wij moesten maar aanstands aan het werk gaan, en hem in ieder geval naar de King Edwardstreet zien te tronen. Maar waar zullen wij hem laten, als hij weigert iets te vertellen?

— Dan brengen wij hem eenvoudig naar het kleine, onbewoonde eiland van de Hebridengroep, dat ons nog niet lang geleden zulke uitstekende diensten heeft bewezen, toen wij werden nagezet door die Engelse oorlogsschepen. Wij

zullen hem voldoende levensmiddelen geven, om daar desnoods drie maanden te kunnen blijven. Voor wij naar Marokko vertrekken zal ik Gaston een briefje ter hand stellen voor de hoofdinspecteur van politie Baxter, hetwelk hij deze op een zeker tijdstip moet ter hand stellen, en waarin ik de verblijfplaats van Sutton aanduid.

— Waarom? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat het mogelijk is dat wij langer dan drie maanden wegblijven, en omdat het wel eens zou kunnen gebeuren, dat wij van deze onderneming niet terugkeren, antwoordde Raffles laconiek. Daar behoeft Sutton niet het slachtoffer van te worden. De man zou eenvoudig verhongeren, want slechts bij hoge uitzondering passeert een schip in het zicht van dat eilandje.

Raffles klopte zijn vriend op de schouder.

— Je behoeft niet zo'n bedenkelijk gezicht te zetten, amice, zei hij glimlachend, want het zal zo'n vaart wel niet lopen. Natuurlijk nemen wij Henderson mee, en met ons drieën zullen wij wel opgewassen zijn tegen de heren Toeregs. Kom, vooruit. Aangepakt.

De twee vrienden begaven zich naar hun respectieve slaapkamers en begonnen zich daar voor hun onderneming te vernommen.

Binnen een half uur waren zij gereed.

Raffles nam de huistelefoon van de haak, die hem in verbinding stelde met de woning van James Henderson, die zich boven de garage in het park bevond.

— Er ligt immers een motorboot in de haven gereed, James, vroeg hij.

— Ja, mylord, de « Zeearend », luidde het antwoord.

— Zorg dan dat ik op staande voet zee kan kiezen. Vanavond vertrekken wij waarschijnlijk naar het kleine eilandje dat je je nog wel zult herinneren, ten westen van Schotland gelegen.

— Tot uw dienst, mylord.

Raffles raadpleegde zijn polshorloge en zei:

— Ik ga nu maar meteen naar de King Edwardstreet, Charles. Jij gaat

op de loer staan bij het huis van Robin en dan wachten wij geduldig tot het mijnheer Sutton belieft naar buiten te komen. Het overige zal ik aan je eigen initiatief moeten overlaten. Ik hoop, dat je me niet te lang behoeft te laten wachten.

— Dat zal alleen van Sutton afhangen, meende Brand.

Onder dit gesprek hadden de twee vrienden het huis verlaten, en begaven zich door de tuindeur nu door het park naar de kleine tuinpoort, naast de garage, welke uitkwam op een geheel verlaten, slechts uiterst zelden gebruikte straat.

Raffles gaf Henderson nog enige aanwijzingen, na hem met enkele woorden op de hoogte te hebben gebracht van de zaak, waarom het ging en opende daarna het tuinpoortje.

De twee vrienden liepen snel de stille straat teneinde en bereikten zo de Cromwellstreet, waar zij met een handdruk afscheid namen, Raffles om zich naar de King Edwardstreet te begeven, Brand om voor het huis van Robin post te vatten.

Het huis van de Brown's in de King Edwardstreet was een klein oud pand van twee verdiepingen, dat het grootste gedeelte van het jaar onbewoond was.

Nu en dan vertoefden Raffles en Brand er enige dagen achtereen als dit nodig was in verband met een hunner ondernemingen.

Raffles stak de sleutel in het slot van de voordeur en trad binnen.

De woning stond onder het toezicht van een huisbewaarder, die hier echter niet woonde, maar iedere week een werkster zond, teneinde het huis stofvrij te houden.

Raffles had dus niet anders te doen dan hier en daar een gordijn open te schuiven.

Ten slotte nam hij er zijn gemak van in een kleine werkkamer gelijkvloers, die uitzicht gaf op de kleine tuin.

Uit een goed voorziene boekenkast nam hij een kleine, maar uitstekende atlas, waarin hij spoedig verdiept was.

— Brand sprak van twee maanden,

mompelde hij zacht voor zich heen. Misschien duurt het nog wel langer. Als alles ons echter meeloopt, dan kunnen wij binnen zes weken terug zijn. Ik wou dat ik reeds op weg was. Mrs. Crossley, bevreesd voor de toekomst harer kinderen, zal niet lang meer kunnen weerstand bieden aan de avances van Robin. Zij is een vrouw en moet aan haar kinderen denken. Toch schijnt zij nog te aarzelen. In ieder geval zal ik mij door Gaston telegrafisch op de hoogte laten houden van hetgeen hier voorvalt, want het zou noodlottig zijn als mijn vermoedens bewaarheid werden, als Robin de moordenaar is van Crossley en toch met diens weduwe in het huwelijk zou durven treden.

Opnieuw verzonk Raffles in het bestuderen van de kaart.

Hij nam een vel wit papier naast zich en stippelde daarop de route uit welke de kleine expeditie omstreeks een jaar geleden gevolgd was.

Nadat er omstreeks twee uren verlopen waren, hoorde Raffles de voordeur openen, en het volgende ogenblik hoorde hij de stem van Brand die zei:

— Ik zal maar voorgaan, binnen kunnen wij op ons gemak praten.

De deur werd geopend en Brand trad binnen, gevolgd door Sutton, de bediende van Robin.

Raffles had zich een weinig ter zijde gehouden zodat de bediende hem niet direct zag, en toen deze hem ontwaarde, was de deur reeds achter hem dichtgevallen.

Verwonderd en met gefronste wenkbrauwen keek de bediende van de een naar de ander.

— Zijt gij met z'n tweeën, vroeg hij. Is die meneer ook een journalist? Zijt gij aan het zelfde blad verbonden ging de man voort, terwijl hij een onderzoekende blik om zich heen sloeg.

— Wij werken steeds samen, waarde Sutton, antwoordde Raffles, zonder rechtstreeks op de vraag in te gaan. Ga zitten wat ik u verzoeken mag.

Sutton ging aarzelend zitten op de stoel, die Raffles hem aanbood.

Om de een of de andere reden, scheen hij zich echter niet op zijn gemak te

voelen.

Zijn donkere ogen gingen onderzoekend in het rond, tot hij zich tot Brand richtte en vroeg:

— Het blijft toch afgesproken niet waar? Gij betaalt mij tien pond voor enige bijzonderheden over onze reis.

En gij belooft mij, dat gij niet zult vragen naar bijzonderheden betreffende de dood van Mr. Crossley?

Voor Brand had kunnen antwoorden, liet de stem van Raffles zich horen:

— Een ogenblik, waarde Sutton. Ik weet niet wat mijn collega beloofd heeft, maar in ieder geval wil ik juist gaarne iets naders vernemen aangaande de dood van de metgezel van Mr. Robin.

Sutton keek Raffles strak aan, met open geknepen lippen.

Toen stond hij op en wendde zich naar de deur.

— Dan zijt gij mij aan het verkeerde adres, zei hij, daarover wens ik mij niet uit te laten.

— Wacht even. Loop niet zo gauw weg, riep Raffles hem na.

Sutton bleef staan en wierp hem een norske blik toe.

— Ik wil u wel wat over onze reis vertellen, want dat heeft Mr. Robin mij niet verboden, maar over dat andere moet ik zwijgen.

Raffles wees zwijgend naar de stoel en aarzelend ging Sutton weer zitten.

Toen wierp Raffles hem een doorringende blik toe en zei langzaam en nadrukkelijk:

— Wij moeten elkander goed verstaan Sutton. Het is er mij juist om te doen te weten op welke wijze Mr. Baldwin Crossley de dood heeft gevonden.

— Ik kan u niets meer zeggen dan in de kranten heeft gestaan, zei Sutton kortaf.

— Maar hebben die bladen de waarheid wel vermeld?

Sutton verbleekte een weinig, maar overigens verried niets wat er in hem omging.

Zijn stem had alleen een harde klank, toen hij hernam:

— Mijn meester heeft het zo aan de verslaggevers verteld, en dus is het de waarheid.

— O ja? Wel, laat ik u dan zeggen dat ik er niets van geloof.

Onder het spreken was Raffles, die achter zijn schrijfbureau had plaats genomen opgestaan, en Sutton eveneens.

— Ik zou die reden wel eens willen weten, zei hij brutaal.

— Bij gelegenheid zult gij die mischien wel eens vernemen, antwoordde Raffles rustig. Voor het ogenblik echter zou ik u de vraag willen stellen, of gij er bij blijft niets naders te willen zeggen, betreffende de omstandigheden, waaronder Mr. Baldwin Crossley de dood vond.

— Ik heb niets te zeggen.

— Ook niet als wij uw tong wat losser maakten door u twee honderd pond sterling te bieden.

Sutton kwam dreigend een stap op Raffles toe.

— Ik geloof dat ik het begin te begripen, zei hij op nijdige toon. Jullie zijn in het geheel geen journalisten.

— Dat kon wel eens waar zijn, zei Raffles spottend.

— Detectives misschien?

— Wie weet?

— Nou ja, journalisten of detectives, uit mijn mond zult gij niets vernemen. Mr. Crossley is door de Toearegs gedood en verder weet ik niets.

— Maar als nu eens iemand, in wiens naam wij optreden, papieren had ontdekt ten huize van uw meester, waaruit duidelijk blijkt, dat deze betrokken is bij de dood van Mr. Crossley, wat zoudt gij dan zeggen?

— Dan zou ik zeggen, dat gij probeert mij in een val te laten lopen, antwoordde Sutton op besliste toon.

— Als ik nu eens zei dat een van die aantekeningen uit het zakboekje van Mr. Crossley overgenomen is?

— Dan zou ik antwoorden, dat ik dat zakboekje eerst met eigen ogen moet zien.

— Gij volhardt dus in uw houding. Ook als ik van de twee honderd pond er eens vijf honderd maak?

In plaats van op dit aanbod in te gaan bracht Sutton bliksemsnel de hand naar zijn zak, en het volgende ogenblik schitterde een kleine revolver in

zijn vuist. Raffles echter was daarop bedacht geweest.

Vlugger dan de gedachte had hij met zijn voet een kleine hefboom neergedrukt, die achter het schrijfbureau was verborgen.

Bijna de gehele vloer, op een kleine strook na, waar Brand stond, klapte als een valluik omlaag.

Met een kreet van schrik stortte Sutton naar beneden, voor hij zich van zijn wapen had kunnen bedienen, en meteen kwam het grote vloerluik weer op zijn vorige plaats terug.

Raffles en Brand wierpen elkander een veel betekende blik toe.

— Een gevaarlijk heerschap, Charles, zei Raffles hoofdschuddend. Maar ik moet hem ter ere nageven, dat hij zijn baas trouw is. Een bediende die zelfs niet voor vijf honderd guinjes een zijstap maakt, is een zeldzaamheid. Maar in ieder geval zullen wij dat heerschap een weinig gas toedienen. Ik kan hem zelfs door het luik heen horen te keer gaan. En daar begint hij zo waar te schieten ook.

Inderdaad drong een kogel door het houten luik en had nog genoeg kracht om een gat in het plafond te slaan.

Snel draaide Raffles aan een klein koperen wielje, dat zich aan de onderzijde van het blad van zijn schrijftafel bevond.

Binnen enkele tellen werd het woedend geschreeuw minder en er waren nog geen drie volle minuten verlopen, of het was daar beneden doodstil.

— Ik merk tot mijn blijdschap, dat ons gasfabriekje nog goed werkt, zei Raffles, terwijl hij een sigaret opstak.

— Blijft hij lang bewusteloos? vroeg Brand.

— Voorlopig minstens vier en twintig uren.

— En wat doen wij nu met hem?

— Wij laten hem kalm liggen waar hij nu ligt. Hij is op een dikke matras terecht gekomen en kan zich onmogelijk bezeerd hebben. Er is luchttoevoer genoeg, ofschoon hij die eigenlijk volstrekt niet nodig heeft. Trouwens, wij komen hem hier halen zodra het donker is geworden.

Onder het spreken had Raffles het koperen wielje teruggedraaid en een tweede kraantje geopend waardoor het bedwelmende gas uit de kelder werd weggezogen.

Toen vervolgde hij:

— Als ik misschien nog een ogenblik mocht getwijfeld hebben aan de schuld van Robin, dan zou de houding van zijn bediende mij er aanstonds van hebben overtuigd. En nu blijft ons dus niets anders over dan onze man voor een paar maanden de rol van Robinson Crusoe te laten spelen. Het is zeker dat hij, als wij hem vrij lieten, onmiddellijk Robin op de hoogte zou brengen, van wat hier is gepasseerd en die zou zich natuurlijk haasten, de bewijzen te vernietigen die wij in zijn schrijftafel gevonden hebben. En nu zullen wij eens voor het volgende bedrijf van het drama gaan zorgen.

De twee vrienden verlieten het huis

door een tweede deur, die in een zijstraat uitkwam.

Vijf uren later, toen het reeds totaal donker was geworden en een trieste motregen viel, gepaard met een zware mist, stopte er een auto voor het huis in de King Edwardstreet.

De omstandigheden waren dus wel zeer gunstig.

Brand en Raffles gingen binnen, haalden het lichaam van Sutton uit de kelder en droegen het zonder dat iemand op hem acht sloeg naar de auto.

Twee uur later stevende de Zeearend met de nog steeds bewusteloze Sutton aan boord, door het Kanaal op weg waar deze, voorzien van een flinke hoeveelheid verduurzaamde levensmiddelen tegen zijn zin een paar maanden zou moeten doorbrengen.

Die avond vroeg Robin zich ongerust af of zijn bediende wellicht door de zware mist een ongeluk had gekregen.

HOOFDSTUK VI

NAAR HET BINNENLAND VAN MAROKKO

De volgende dag, onmiddellijk nadat zij van de reis naar het onbewoonde eiland waren teruggekeerd, maakten Raffles en Brand alles in gereedheid voor hun onderneming.

Voor zover dit nodig was, had Raffles Henderson ingelicht omtrent het doel van de reis, en aanstonds had de brave kerel zijn vreugde te kennen gegeven over hetgeen hij « een uitstapje » noemde.

Raffles verheelde hem niet dat er misschien grote gevaren aan verbonden waren, maar dat was voor Henderson juist een reden te meer, om zich over dit reisje te verheugen.

In allerijl werd het nodige voor de tocht bijeengezocht.

Uit de rijk voorziene wapenkast werd voor ieder hunner een uitnemende Winchesterbuks genomen, voortreffelijk geschikt voor de jacht op groot wild.

Voorts voorzagen zij zich ieder van

een revolver, in een schouderholster, en een sterk jachtmes met hoornan greep in een lederen schede.

Daar Raffles zo weinig mogelijk van het toeval wilde laten afhangen, had hij het besluit genomen zelf zo veel mogelijk levensmiddelen mee te nemen.

Wat de lastdieren betreft, die zou men in overvloed kunnen vinden in het land zelf, en die waarschijnlijk beter bruikbaar zouden zijn dan zelfs de duurste paarden, die hij hier bezat, daar deze zeer waarschijnlijk niet tegen het klimaat en de vermoeienissen bestand zouden zijn.

Nu bleef nog slechts over de route vast te stellen en op welke wijze de reis zou geschieden.

Een ogenblik dacht Raffles er over met zijn Bentley, dwars door Holland, België, Frankrijk en Spanje, tot aan Gibraltar te reizen alwaar zij zich dan zouden kunnen inschepen op een der mailboten die tweemaal per dag naar

Ceuta op de Afrikaanse kust voeren.

Hij veranderde echter van plan, omdat het bij nader inzien verstandiger leek met de snelste motorboot de reis tot Algiers te maken.

Hij zou dan niet alleen meer levensmiddelen kunnen medenemen, maar, door zijn reis te land te Algiers te beginnen, zou hij zich heel wat moeilijkheden besparen.

Reeds om twee uur in de namiddag was alles gereed.

De « Zeearend », de grootste en snelste motorboot waarover Raffles beschikte, was door Henderson zover mogelijk de Theems opgebracht en vervolgens had hij er in enige tochten met de auto zoveel mogelijk verduurzaamde levensmiddelen heengebracht als het ruim van de boot kon bevatten.

De « Zeearend » was bijna twintig meter lang en zo scherp gebouwd, dat de snelheid wel biezonder groot moest zijn.

Zij liep dan ook onder gunstige omstandigheden omstreeks twee en dertig knopen in het uur, dat is bijna zo vlug als de snelste torpedojager.

Na een stevige lunch te hebben gebruikt en nadat Raffles de brief had geschreven voor hoofdinspecteur Baxter, en de oude Gaston op het hart te hebben gedrukt die brief aan Scotland Yard te zenden, wanneer hij en Brand binnen twee maanden niet zouden zijn terug gekeerd, stapte men in de auto, die hen naar de aanlegplaats van de motorboot zou brengen.

Kennissen noch vrienden van Raffles en Brand waren van dit onverwachte vertrek op de hoogte gebracht.

Men wist nu eenmaal, dat Lord Aberdeen een excentriek personage was, van wie men nooit het ene ogenblik kon weten, wat hij het andere zou uitrichten. Daarom zou zijn plotseling vertrek zeker niemand bevreemden.

Het was precies drie uur in de namiddag toen de « Zeearend » voorzien van uitklaringspapieren, het anker lichtte en eerst langzaam, maar aldra sneller de Theems afvoer.

Binnen anderhalf uur had de motorboot de afstand afgelegd, welke Londen van het begin van de Theemsmon-

ding scheidde.

Toen kon de « Zeearend » pas laten zien wat zij vermocht.

Henderson zorgde voor de motor, den toen de duisternis gevallen was, bevond de « Zeearend » zich reeds in volle zee.

Van het rondenvan North Foreland, op het uiterste puntje gelegen van de reusachtige kaap, welke door het graafschap Kent gevormd wordt, bemerkten Raffles en Brand niet veel, want op dat ogenblik bevonden zij zich in de kajuit om alle eer te bewijzen aan het middagmaal, hetwelk de jongeman had bereid met een bekwaamheid, die zijn naam als amateur-kok alle eer aandeed.

Daar de boot door één persoon gemakkelijk te besturen was, althans voor enige uren, bleven de beide vrienden, daar het aan dek flink koud was, in de goed verwarmde salon nog een poosje praten.

— Ben je van plan te Algiers aan land te gaan? vroeg Brand.

— Ja. Wij kunnen dan in bijna zuidelijke richting naar het land der Toearegs trekken. Er zijn goede verbindingswegen, zelfs een paar spoorlijnen, die ons van groot nut kunnen zijn. Het begint pas wat gevaarlijker te worden als wij de zogenaamde Dui-nenstreek voorbij zijn.

— Zijn daar nog goede wegen?

— Weinig. Wij zullen er een gids moeten nemen. Ik moet eerlijk bekennen dat ik er niet thuis ben.

— Gaan wij te paard of per kameel?

— Te paard, maar wij nemen een of meer kamelen mede als lastdieren. Zij zijn onvermoeibaar en kunnen zware lasten dragen.

— Maar dan zullen wij onze kleine karavaan moeten uitbreiden.

— Natuurlijk, maar wij zullen onze gidsen kiezen uit een stam, die met de Toearegs voortdurend overhoop ligt, zodat wij er zeker van kunnen zijn, dat zij ons trouw ter zijde zullen staan, als het tot een treffen mocht komen.

— Wanneer denk je te Algiers te zijn?

— Over drie dagen.

Ik wil geen ogenblik verloren laten gaan. Om die reden heb ik juist zoveel

levensmiddelen meegenomen. Weliswaar kan het om deze tijd van het jaar in de Golf van Biskaje geducht spoken, en het weer is ook allesbehalve geschikt voor een plezierreisje maar dit is dan ook geen plezierreis. De hoofdzaak is dat wij zo gauw mogelijk ons doel bereiken. En nu zullen wij eens aan dek gaan en onze brave Henderson aflossen, zodat ook hij gelegenheid heeft een hapje te eten.

Het tweetal trok hun met bont gevoerde jassen weer aan, zij trokken hun mutsen over de oren en gingen de kleine trap naar het dek op.

Het was volkomen donker om hen heen en er stond een ijzige wind, nu en dan met sneeuw vermengd.

Het dek was slechts verlicht door de kleine elektrische lamp, boven het kompas.

In het grillige onbestemde lichtschijnsel leek Henderson wel een voorwereldlijk monster, zoals hij daar stond, zijn reusachtig lichaam gehuld in een dikke duffel, waarvan de kraag was opgezet en het hoofd gedekt door een grote Zuidwester.

Zijn benen staken in hoge vetleren waterlaarzen, die hem tot aan de heupen reikten.

Hij stond daar zo onbeweeglijk alsof hij uit brons was gegoten.

Een ogenblik bleven beide vrienden vol bewondering naar hem kijken, zoals hij daar als een toonbeeld van kracht en moed met vaste hand het roer omklemd hield en de boot onvervaard over de woelige golven van het Kanaal stuurde.

— Wij komen je aflossen, James, riep Raffles.

— Maar ik ben anders nog volstrekt niet vermoeid mylord, protesteerde Henderson.

— Dat is wel mogelijk, maar je moet wat eten. Vooruit. Ingerukt mars.

Raffles nam het roer van hem over en Henderson ging de trap naar de kajuit af om op zijn beurt de inwendige mens te versterken.

Om elf uur in de avond bevond de motorboot zich ter hoogte van de Kanaaleilanden.

Henderson was intussen weer aan dek gekomen.

— Nu zullen wij de wachten eens verdelen, zei Raffles. De nachten zijn lang en het is dus zaak dat er steeds twee van ons waken. Ik blijf nu hier en mijnheer Brand zal mij gezelschap houden. Jij kunt gaan slapen tot vier uur, James, en dan is het de beurt van mijnheer Brand, om naar kooi te gaan. Ik verwacht hem om negen uur weer aan dek. Dan is het mijn beurt om wat rust te nemen. Wij kunnen trouwens overdag onze schade wel wat inhalen, want het verblijf aan dek is verre van aangenaam.

Inderdaad, was de koude sedert enige uren nog feller geworden, het vroom en de koude deed zich nog vinniger gevoelen door de snelle vaart waarmede de boot de golven kliefde.

Henderson zocht zijn hut op en de beide vrienden bleven alleen aan dek.

Nu en dan doemde er een rij lichtjes uit de duisternis op en dreef enige tijd later een reusachtige donkere schaduw hen voorbij: een of andere mailboot, die huiswaarts keerde.

Nu en dan wierp Brand een blik op de zeekaart, die hij uit de kajuit had medegebracht.

Om vier uur in de ochtend had de motorboot het eilandje Ouessant gerond, dat tegenover de Franse haven van Brest, op de Normandische kust is gelegen.

Juist op tijd kwam Henderson weer te voorschijn en op zijn beurt verdween Brand voor een paar uren rust.

Toen hij weer aan dek kwam was het reeds klaarlichte dag.

De zon stond aan de hemel en het vroom nog flink.

Met onverminderde vaart stooft de « Zeearend » voort.

De boot hield nu recht op Kaap Finistère aan, het uiterste westelijke punt van Spanje.

Het weer bleef steeds gelijkmatig mooi en de koude scheen iets af te nemen.

De dag ging voorbij zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Toen de derde dag van de reis aan-

brak, voer de « Zeearend » in de Middellandse zee, ter hoogte van Kaap Tres Forcas.

Zonder merkbare overgang was de temperatuur aanzienlijk gestegen.

Er hing een dunne grijze nevel boven de golven, die het uitzicht belemmerden.

Hoe zuidelijker zij kwamen, hoe warmer het werd.

Op de avond van de derde dag liet de « Zeearend » het anker vallen aan een der havenkaden van Algiers, en zonder tijd te verliezen begaven de drie mannen, na de douaneformaliteiten te hebben vervuld zich aan wal, ten einde een hotel op te zoeken.

Zij namen hun intrek in het Hotel de l'Esplanade, een der grootste der stad, uit de vensters waarvan men een heerlijk schouwspel geniet op de blauwe wateren van de golf, en de grillige reeks verblindend witte huizen en Moor-se paleizen, die zich op hun talloze boogpijlers in een bocht langs de kust uitstrekken.

Veel tijd om van het uitzicht te genieten, gunden de reizigers zich echter niet en weldra waren zij in diepe rust om krachten te verzamelen voor de vermoenissen van de reis welke zij thans gingen ondernemen.

De volgende ochtend, in de vroege, werd de reisroute uitgestippeld.

Raffles besloot de trein te nemen zover dit mogelijk was, dus tot Biskra, het zuidelijkste punt van de spoorweg, die te Philippeville begint, over Constantine loopt, en zich ongeveer twintig kilometer verder verenigt met de spoorlijn naar Algiers.

Te Biskra zou men paarden kunnen huren en ook kamelen om de levensmiddelen te dragen.

Reeds de vorige avond had Raffles navraag gedaan omtrent het vertrek der treinen.

Om tien uur zou de trein van Algiers naar El Guerrah vertrekken, waar zij zouden moeten overstappen, om plaats te nemen in de trein van Philippeville naar Biskra.

Met behulp van een paar kruikers, Arabieren die niets anders droegen dan

een kniebroek van blauw linnen, ofschoon het ook hier in deze zuidelijke stad op dit moment tamelijk guur was, bracht Henderson de levensmiddelen, die zorgvuldig in kleine houten kisten verpakt waren, voorzien van lussen van touw, naar het station over.

Precies op tijd vertrok de trein en de drie reizigers keken geïnteresseerd naar het voorbischuivende landschap.

De lijn van Algiers naar El Guerrah loopt door een zeer vruchtbare en schilderachtige streek.

Op vele punten hebben de ingenieurs, die deze spoorbaan aanlegden grote moeilijkheden moeten overwinnen, want het was alsof de natuur zich hier verzet tegen de ontwijding door de moderne vervoermiddelen.

Talrijk zijn de tunnels, en niet minder talrijk de hoge viaducten die over brede ravijnen en bergkloven zijn geslagen.

Soms ook rijdt de trein urenlang door palmenbossen, waar ganse scharen kleine aapjes van uit de boomkruinen de trein met luid geschreeuw begroeten.

Het duurde bijna een volle dag voor de trein het station El Guerrah had bereikt, want de stopplaatsen zijn in Marokko en Algiers vele, en de trein rijdt er niet snel.

Op het perron te El Guerrah werd de bagage overgeladen en de drie reizigers hadden twee uren de tijd om op de trein naar Biskra te wachten.

Het was laat in de avond toen de trein eindelijk bereikte, dit punt voorlopig het eindpunt van de spoorweg van Philippeville.

Er waren hier vrij goede Europese hotels en als men in deze fraaie half westerse, half oosterse stad rondwandelde, dan kon men zich bijna niet voorstellen, dat men zich slechts op een dag sporens bevond van een land, dat nog slechts weinig bekend was en waar nog steeds bloedige twisten werden uitgevochten tussen de oorspronkelijke stammen.

Maar nog voor zij zich ter ruste begaven, hadden de drie reizigers bij een paardenkooptman drie voortreffelijke

paarden en een tweetal prachtkamelen gehoord.

De eigenaar was een Arabier, en bezorgde hen ook een tweetal kameeldrivers, die goed met de streek bekend waren en bijna alle dialecten des lands kenden.

Het waren twee slanke, gespierde knapen met donkere ogen, regelmatige trekken, schitterend witte tanden en een intelligent gelaat.

Zij stonden Raffles onmiddellijk aan en hij hun niet minder, toen zij hoorden dat naar het land der Toearegs getrokken zou worden.

Pas toen dat alles geregeld was, dacht Raffles er aan zich naar het hotel te begeven om een welverdiende nachtrust te genieten.

De volgende dag zou de reis pas goed aanvangen.

HOOFDSTUK VII

IN DE SAHARA

Toen de drie reizigers de volgende ochtend de eetzaal binnentraden, zagen zij door het grote geopende raam hun drie gehuurde paarden reeds gezadeld voor het hotel staan.

Een weinig verder stonden de kamelen, beladen met de kisten met levensmiddelen.

Water behoefde men voorlopig niet mee te nemen, want men zou over honderden mijlen afstand talrijke putten aantreffen.

Reeds om negen uur begaf men zich op weg, nagestaard door een troepje nieuwsgierigen, die zich af vroegen wat het doel van de reis der drie blanken zou zijn.

Van één ding was Raffles reeds zeker.

Hij was op de goede weg.

De hotelhouder had hem de vorige avond met stelligheid verzekerd, dat drie ontdekkingsreizigers omstreeks acht maanden geleden in zuidelijke richting waren vertrokken en dat er slechts twee waren teruggekeerd.

Zij volgden de Oued Biskra (oued = rivier) die zich ongeveer vijftienzestig mijlen verder tot bijna aan het Chott Meelrhir (Chott = meer) uitstrekt.

Behalve enige groepjes Algerijnen, allen gewapend met het oog op de onrust door opstandelingen veroorzaakt, ontmoetten zij talrijke kudden muilezels onder de hoede van een kleine donkerbruine knaap van nauwelijks veertien jaar.

De warmte werd groter, naarmate men zuidelijker kwam en het viel moeilijk zich voor te stellen dat men nog geen volle week geleden bittere koude had geleden.

Henderson had er nog over gedacht zijn dikke duffel bij zich te houden, maar hij was nu erg blij, dat Brand hem dit denkbeeld uit het hoofd had gepraat.

Toch waren de nachten koel en toen de kleine karavaan die eerste nacht, na die dag ongeveer twintig mijlen te hebben afgelegd, aan de oevers van de Oued Biskra bij een groep palmboomen kampeerde was het goed dat de Arabische gidsen voor dekens gezorgd hadden.

Deze mannen spraken vrij goed Frans en zo kon Raffles zich dus volkomen verstaanbaar maken.

De vijf reizigers verzamelden zich om het kleine kampvuur, waarop ook het avondmaal werd klaar gemaakt en toen men gegeten had begon Raffles de twee Arabieren te ondervragen.

— Hoe lang, denkt gij, zou de reis duren van hier tot aan het Timgegebergte?

— Daartoe zullen wij wel minstens drie weken nodig hebben, heer, als alles ons tenminste meeloopt, zei een der gidsen.

— Welke weg denkt gij te volgen?

— Ik wilde zover mogelijk de Oued Irharrhar volgen, die zich over bijna driehonderd mijlen van hier in zuidelijke

richting uitstrekt.

— Kent gij de weg goed?

— Zeer goed heer.

— Denkt gij dat de paarden die lange reis zullen uithouden?

Beide gidsen glimlachten.

— Arabische paarden kennen geen vermoeidheid heer.

— Kunt gij met vuurwapens omgaan?

— Dat moet gij aan de Toearegs vragen, antwoordde de Arabier op grimme toon.

— Zijn er vaak Europeanen zo ver zuidelijk doorgedrongen?

— Zelden, heer. De Toearegs zijn gevaarlijk en wreed, en nooit te vertrouwen.

— Denkt gij, dat wij daarginds een bevriende stam van uwe landgenoten zouden kunnen aantreffen?

— Dat weet ik niet, heer. De Arabieren daarginds leiden een zwervend leven.

Raffles vroeg niet verder.

Hij begreep nu wel dat hij een uiterst moeilijke taak op zich had genomen.

Toch nam hij zich voor niet terug te keren alvorens hij de nodige bewijzen had bijeen verzameld, waaruit de schuld van Robin duidelijk zou blijken, tenzij zijn onschuld glashelder aan het licht zou komen.

Men begaf zich vroeg ter ruste, het hoofd bedekt met een soort hoes van gaas, ten einde beschut te zijn tegen de steken van de gevaarlijke « tsetse », een inheemse vlieg waarvan de steek zeer pijnlijk is en slaapziekte kan veroorzaken.

Toen Brand een beker water uit de stroom schepte en die aan zijn mond wilde brengen, voelde hij een hand op zijn schouder.

Een der Arabieren stond achter hem

— Dat water moogt gij niet zo drinken, heer, zei hij.

— Waarom niet? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat in deze streek het water der rivieren verontreinigd is door de miljoenen bloedzuigers die er zich in bevinden. Gij moet het eerst koken.

Boven het kampvuur werd nu het

water gekookt in een aluminium ketel en vervolgens overgestort in een van de zakken van kameelleider.

Wederom ging men vroeg slapen, om de volgende dag zo vroeg mogelijk, voor de zon haar grootste hoogte zou hebben bereikt reeds een aanmerkelijk eind te kunnen afleggen.

De nacht ging zonder ongevallen voorbij.

Beurtelings waakten twee mannen bij het kampvuur ten einde de kleine karavaan te beschermen tegen de troepen wilde woestijnhonden die hier vaak in grote getale rondzwerven.

De volgende ochtend, reeds om half vier werd de reis voortgezet.

En zo trok men dagen lang menigmaal langs goed gebaande wegen, maar ook vaak door rul zand naar het zuiden.

Langs de westelijke oever van het Melrhirmeer, met zijn grillige vorm, bereikte de kleine karavaan de Oued Irharrhar die men gedurende een paar weken zou volgen.

Reeds na een week werden de bewoonde plaatsen zeldzaam, tot men Temmasinin aan de voet van het machtige Tsihgebergte bereikte, waar de gebaande wegen op enkele na volkomen ophielden.

Maar de Arabieren lieten zich daarvoor niet weerhouden het gebergte te bestijgen.

Intussen werd het water langzamerhand schaarser en men moest zuinig omgaan met de meegenomen voorraad.

Raffles zegende het toeval dat hem in aanraking had gebracht met de twee schrandere, stoutmoedige Arabieren, zonder wier hulp zij waarschijnlijk reeds lang zouden zijn verdwaald.

Eindelijk, omstreeks achttien dagen nadat zij Biskra verlaten hadden, zagen de reizigers, toen de zon reeds naar de kim neigde, van de laatste uitlopers van het Tasiligebergte in de eindeloze woestijn neder.

De Sahara lag aan hun voeten.

Raffles wendde zich tot een der gidzen en vroeg:

— Zijn er nog bewoonde plaatsen hier in de buurt?

— Zeker heer, Taghadjit ten noordwesten en de oase van Tintellust ten zuidwesten.

Als de bewoners ten minste door de Toearegs niet zijn vermoord.

Raffles knikte begrijpend met het hoofd en zei:

— Ik zie daar ginds een kleine bergstroom, daar zullen wij ons kamp opslaan.

De nachten waren op deze hoogte tamelijk koel en de meegenomen tenten bewezen dus goede diensten.

De volgende dag begon de afdaling van de laatste hellingen van het gebergte en een eindeloze zandzee strekte zich voor hen uit.

Hier was geen spoor te ontdekken van iets, dat op een weg geleek, daar de karavaanroute veel oostelijker gelegen was maar toch schenen de gidsen, op hun kamelen gezeten, geen ogenblik te weifelen.

Zij lieten zich leiden door de stand van de zon en dat scheen voor hen voldoende te zijn.

Nu en dan stopten zij bij een kleine oase waar de paarden hun dorst konden lessen.

Behalve op het midden van de dag, als de zon te fel scheen, werd zonder oponthoud de reis voortgezet.

Tegen het vallen van de nacht sloegen zij hun kamp op, op ongeveer dertig mijlen afstand ten noorden van Taghadjit.

Een groot kampvuur werd aangelegd onder een paar grote palmbomen en er kleine oase.

Toen Raffles en Brand na het avondeten de tent wilden binnentreden bleven zij eensklaps verschrikt staan.

Een luid gebrul leek de lucht in trilling te brengen.

— Leeuwen, was alles wat zij uitriepen.

Er was in de duisternis niets te zien maar reeds uit de kracht van het gebrul schenen de Arabieren te kunnen afleiden hoe talrijk zij waren.

Raffles en Brand hadden onmiddellijk hun buks gegrepen, die geladen onder hun bereik stond.

De paarden met de oren in de nek

gestrekt en met schichtige ogen, rukten aan de halsters, waarmede zij aan een palmboom waren vastgemaakt.

Hun fijne benen trilden en de haren van hun lange manen leken overeind te gaan staan.

De kamelen hadden zich dicht tegen elkander gedrongen en lieten een schrille, doordringende angstkreet horen.

Opnieuw klonk het gebrul, thans veel dichter bij, maar nog steeds was er niets te zien.

Door hout op het vuur te gooien, flikkerde het kampvuur aanstonds hoger op.

En nu konden zij bij dat flakkerende licht een stuk of vijf leeuwen zien, die op geen honderd meter afstand, met hun staarten in het zand geselend kwamen aansluipen.

Opnieuw klonk een luid gebrul, dat thans heel in de verte werd beantwoord.

De paarden werden steeds onrustiger en rukten angstig hinnikend, en met trillende neusgaten, half op de achterbenen neergezakt aan hun halsters.

— Charles, haal gauw de kist met patronen, zei Raffles.

Brand haastte zich, maar nog voor hij met het kistje geweerpatronen terug was, klonk het eerste schot.

Een der Arabieren had op de voorste leeuw, een reusachtig dier met woeste manen, aangelegd en het getroffen.

Het dier maakte een geweldige lichtsprong, stiet een luid gebrul uit en bleef roerloos liggen.

— Goed geraakt, zei Raffles tevreden. Dat is er al een minder.

Maar de andere leeuwen hadden zich daardoor niet laten afschrikken.

Rochelend, onafgebroken brullend en met hun staart zwiepend draaiden zij om elkaar heen.

Een tweede schot klonk, en deze tweede kogel, afkomstig uit de buks van Raffles velde een reusachtige leeuw, die, midden in de kop getroffen, zonder een enkel geluid neerstortte.

Brand was niet zo gelukkig.

Zijn kogel trof een der leeuwen in de nek en prikkelde het dier tot dodelijke woede.

Met een paar sprongen was de leeuw bij het kampvuur vlak bij Raffles, die zijn buks nog niet opnieuw had kunnen laden.

Maar zonder zich te bedenken kwam de Arabier die het eerst geschoten had, onverschrokken nader, met in zijn rechterhand een dolk met een breed, gekromd lemmet.

Juist toen de leeuw zich oprichtte, plofte het scherpe wapen in de keel van het dier.

Rochelend viel het neer, wentelde zich even door het zand, trachtte zich nogmaals op te richten, sloeg met zijn klauw naar de moedige Arabier, die hij aan het been verwondde en bleef stuip-trekkend liggen.

In allerijl werden de wapens opnieuw geladen.

De twee overgebleven leeuwen weifelden en hiervan maakte Raffles gebruik om een der monsters neer te leggen.

Een kogel uit het geweer van de tweede Arabier verwondde de laatst overgebleven leeuw aan een der voorpoten.

Met een gebrul van woede en met een geweldige sprong was het dier te midden van de vier mannen.

Snel als de gedachte greep de Arabier, die het eerst geschoten had, een stuk brandend hout en wierp dit de leeuw midden tussen de ogen.

Verrast door deze onverwachte aanval, bleef het dier een ogenblik staan, en van dat korte ogenblik maakte Charles Brand gebruik door een revolver-

kogel in de kop van de leeuw te jagen.

Het drama had zich snel afgespeeld, zodat er nauwelijks tien minuten verlopen waren tussen het vallen van het eerste schot en het ogenblik waarop de laatste leeuw neerstortte.

Raffles trad op de Arabier toe, die zo voortreffelijk zijn dolk had weten te gebruiken, nam zijn hand en zei:

— Gij hebt mij het leven gered, Mustapha. Dat leven heeft voor vele misdeelden en onderdrukten van mijn volk waarde. Ik dank u, ook namens hen. Waar en wanneer gij mij ooit zult terugzien, onder welke omstandigheden dit ook moge zijn, gij zult altijd op mijn hulp kunnen rekenen.

De jonge Arabier boog het hoofd en zei eenvoudig:

— Ik deed wat ieder ander in mijn plaats zou hebben gedaan, heer. Maar als ik u een raad mag geven dan blijven wij niet hier. Het lijkt hier een gevaarlijke plek te zijn.

Raffles begreep, nam de raad van de jongen ter harte.

In allerijl werd het kamp opgebroken en de kleine karavaan trok nog een uur gaans verder, waar men, gelukkigerwijze wederom een kleine oase vond.

De nacht ging verder zonder stoornis voorbij, en de volgende ochtend hervatte men zo vroeg mogelijk de tocht.

Omstreeks een uur voor de middag bereikte men eindelijk het stadje Taghadjit, een plaats van ongeveer twaalfhonderd inwoners, voor het merendeel vreedzame landbouwers en veefokkers.

HOOFDSTUK VIII

DE JAKHALZEN DER WOESTIJN

Raffles richtte allereerst zijn schreden naar het huis van de kadi, vergezeld van de Arabieren.

De kadi, die opperrechter en tevens burgemeester van het plaatsje was, een oude Arabier met een eerbiedwaardig witte, puntig geknipte baard, die hem tot ver op de borst hing, ontving de

reizigers minzaam.

Hij nodigde hen uit plaats te nemen, bood de beide blanken een nargihleh aan, gevuld met geurige tabak, benevens een kopje mokka en nam toen met gekruiste benen tegenover hen plaats op een fijn gevlochten mat.

— Ik kom u vragen, kadi, begon Raf-

fles, of het u wellicht bekend is, dat hier bijna een jaar geleden drie blanke reizigers zijn voorbijgekomen, die in de richting van het Timgegebergte verder getrokken zijn?

— Zonder zich een ogenblik te behoeven te bedenken, knikte de grijsaard zwijgend met het hoofd.

— Daarna zei hij met een diepe stem, en in tamelijk goed Frans:

— Het is zoals gij zegt, vreemdelingen. Drie blanken zijn vertrokken, enkel twee zijn er teruggekeerd. De derde was gevallen onder de kogels der Toearegs. Zo deelden de reizigers van ver over zee mij mede.

— En kunt gij mij wellicht zeggen in welke streek deze overval plaats heeft gehad?

— Het moet geweest zijn ten noorden van het Timgegebergte, antwoordde de kadi. Meer kan ik u niet mededelen.

— Weet gij ook of daar thans nog Toearegs vertoeven?

— Die duivels zijn overal, antwoordde de kadi op sombere toon.

— Ik wil mij daarheen begeven.

— Dan loopt gij groot gevaar, vreemdeling.

— Dat weet ik, maar het is mijn plicht. Zou ik daarginds ook een kadi vinden?

— Ja, in Tintellust. Maar verder zult gij niet kunnen gaan, tenzij gij uw leven moedwillig in de waagschaal wilt stellen.

— Dat denk ik niet te doen, Kadi. Die blanken, waarvan ik spreek, zijn ook niet verder geweest. Maar misschien kan uw ambtgenoot daarginds mij nadere inlichtingen verschaffen.

— Dan moge Allah u op uw reis beschermen, vreemdeling, hernam de Kadi plechtig. Maar gij kunt niet alléén gaan; ik zal u een aantal mijner mannen meegeven.

— Dat aanbod mag ik niet aannemen, Kadi.

De opperrechter glimlachte.

— Toch wel. Het zal hun een vreugde zijn, deel te nemen aan een onderneming die tegen de gehate Toearegs gericht is.

Voor Raffles nog iets had kunnen zeg-

gen, sloeg de Kadi op een koperen gong.

Aanstands trad er een in het wit geklede bediende binnen, die voor hem neer knielde, de armen kruiste en met het voorhoofd de grond aanraakte.

De Kadi dacht een ogenblik na en zei:

— Gij zult uit mijn naam naar Raisouli gaan en hem opdracht geven, zich met vijftig zijner dapperste mannen ter beschikking van deze vreemdeling te stellen.

De bediende kruiste de armen en verwijderde zich.

— Over een half uur, vreemdeling, zult gij op het marktplein vijftig goed gewapende ruiters vinden, die al uw bevelen zullen opvolgen. Op mijn grondgebied zal ik geen onrecht dulden, en ik wil u helpen een misdaad te wreken.

In enkele welgekozen woorden dankte Raffles de oude Arabier voor zijn edelmoedige daad en beloofde hem op zijn terugreis verslag uit te brengen.

Daarop begaf hij zich naar de karavaanserail, waar Charles Brand en de beide bedienden hem met de paarden en de lastdieren wachtten.

Op het marktplein, te midden van een aantal blinkend witte, in Moorse stijl opgetrokken huizen, was plaats voor wel een honderdtal kamelen en hunne drijvers en even zovele paarden.

Toen de beide vrienden een half uur later het marktplein betraden vonden zij daar een troep mannen, niet vijftig, maar zeker zeventig koppen sterk.

Al deze mannen, die als het ware de bereden politie van Taghadjit uitmaakten en de stad moesten beschermen tegen de overvallen van benden Toearegs, bereden prachtige Arabische paarden en waren tot de tanden gewapend; enige met de ouderwetse roeren met de prachtige bewerkte met ivoor ingelegde kolven en de lange lopen, maar de meeste toch met moderne repeteergeweren, waarmede zij twaalf schoten konden lossen alvorens het wapen opnieuw te moeten laden.

Bovendien droegen de meesten ruiterpistolen of lange dolken in scheden van rood leder, sierlijk met gouddraad

doorstikt.

Allen waren gekleed in witte burnous, waarvan de kap in een gouden kwast eindigt, en die met een brede gordel van marokkijn leder om het lichaam sluit, lange wapperende mantels van witte stof en laarzen van rood leder die hen tot even onder de knie reikten.

Onbeweeglijk als standbeelden, waren deze mannen achter hun aanvoerder, die op een fraaie barbarijse schimmel gezeten was, in een halve kring geschaard.

Vol bewondering keek Raffles even naar deze ruitertroep en trad daarna op de aanvoerder toe, voor wie hij een deftige buiging maakte.

— Gij zijt Raisouli? vroeg hij.

De hoofdman knikte bevestigend.

— Ik kan op u rekenen?

— Steeds en overal, heer. De Kadi heeft het ons gelast; wij zijn tot uw dienst.

— Weet gij wat het doel van onze tocht is?

— Toearegs bestrijden, antwoordde Rasouli laconiek.

Raffles glimlachte.

— Ik weet niet of het daartoe zal komen, zei Raffles, maar voor mij is het in geen geval de hoofdzaak. Ik wens voor alles inlichtingen in te winnen betreffende een ontdekkingsreiziger, Baldwin Crossley genaamd, die hier ongeveer tien maanden geleden door de Toearegs gedood moet zijn, maar misschien ook wel door iemand anders.

— Ik ken hem, heer, antwoordde Raisouli, zonder dat er een spier op zijn gebronsd gezicht vertrok.

— Gij kent hem? riep Raffles verast uit. Hebt gij hem gezien?

— Ja, heer. Hij kwam met zijn twee metgezellen door onze stad en heeft hier enige dagen vertoefd om onderzoek te doen naar de gewoonten van onze streek. Wij hebben hem een eindweegs uitgeleide gedaan met dezelfde mannen die gij hier ziet.

— Kent gij de weg naar Tintellust?

— Zeer goed.

— Breng ons dan daarheen, want ik wil daar de Kadi spreken.

— Wij kunnen, als gij wilt, onmiddellijk opbreken.

— Goed. Laten wij dan gaan.

De paarden van de drie Engelsen werden gezadeld en ook de beide gidsen bestegen hun paarden, terwijl de kamelen zouden achter blijven.

Ieder nam zoveel levensmiddelen mees als er achter op het zadel kon worden geladen.

Toen men weg trok deed bijna de gehele bevolking van het dorp hen uitgeleide.

In de avond, bereikte men na een vermoeiende rit het dorp Tintellust.

Daar waren de bewoners zodra zij de stofwolk op uren gaans aan de horizon hadden zien naderen, te wapen gelopen, daar zij dachten dat een bende Toearegs het dorp zou overvallen.

Zij barstten echter in luide juichkreeten uit toen de Arabieren, hun stamverwanten, het dorp binnenreden.

Direct liet Raffles zich naar de Kadi brengen, een man in de kracht van zijn leven, met een fiere gestalte en vurige donkere ogen.

Hij zette hem het doel van zijn reis uiteen, waarbij de hulp van een tolk moest worden ingeroepen, die Engels zowel als Frans verstond, daar de opperrechter geen van beide talen machtig was.

Toen de tolk zweeg bleef de Kadi een ogenblik in gedachten zitten en zei toen:

— Het is mogelijk dat destijds in deze streek een overval heeft plaats gehad, zoals uw landgenoot Robin die beschreven heeft, maar het kunnen onmogelijk Arabieren van mijn dorp geweest zijn, die de Toearegs verjaagd hebben.

— Maar die van Taghadjit deden het evenmin, riep Raffles uit.

— Dan moet die geschiedenis verzonnen zijn, want anders ware het mij stellig ter ore gekomen. Mijn dorp is de verzamelpaats van alle rondtrekkende Arabische stammen, en deze hebben zich allen reeds meermalen hier vertoond.

Raffles had het hoofd gebogen.

— Het is dus zoals ik dacht, mompelde hij. Maar bewijzen heb ik niet

nodig.

Hij wendde zich tot de Kadi en vroeg:

— Zoudt gij bereid zijn hetgeen gij daar gezegd hebt, op schrift te stellen? Gij zoudt daardoor een misdaad helpen wreken en een moordenaar zijn gerechtigte straf doen ondergaan.

— Het zal geschieden zoals gij het wenst, vreemdeling, luidde het antwoord.

De Kadi wenkte en aanstonds trad er een dienaar naderbij, die een vel perkament en een inktkoker voor hem neerzette.

Langzaam en met sierlijke letters schreef de Kadi zijn verklaring.

Juist was hij hiermede klaar en had Raffles het document bij zich gestoken of buiten het vertrek ontstond enig rumoer.

— Wat is dat? Wie waagt het ons hier te storen? riep de Kadi toornig uit.

— Het is een reiziger, heer, met stof overdekt en wiens paard bijna niet verder kon van vermoeidheid. Hij wenst bij u te worden toegelaten, want hij heeft een belangrijke tijding voor u, aldus een der bedienden van de Kadi.

— Laat hem binnen treden, beval de opperrechter.

— Wat komt gij ons melden? vroeg de Kadi.

— Slecht nieuws, heer. Op twee dagreizen van hier bevond zich sedert een paar maanden een nederzetting van een zwervende troep Toearegs. Op jacht zijnde, verraste ik, in een kleine oase, verscholen achter een bosje, twee dier mannen, die ver van de nederzetting waren afgedwaald en hoorde hun gesprek. Zij waren voornemens de volgende dag naar ons dorp op te rukken, de mannelijke bevolking te doden en de rest, de vrouwen en kinderen als slaven weg te voeren.

De Kadi was opgestaan.

Hij stond daar nu met flikkerende ogen.

— Zij mogen komen, zei hij; wij zullen weten te ontvangen.

Daarop wendde hij zich tot Raffles en zei:

— Ik zou u raden, ten spoedigste te vertrekken, vreemdeling. Dit dorp

zal misschien binnen enkele uren het toneel van een gruwelijk bloedbad zijn.

Raffles schudde het hoofd.

— Ik hoop dat gij mij zult toestaan, Kadi, te blijven, want ik wens met die Toearegs te spreken.

— Maar die bende is op moord en roof uit. Gij zult groot gevaar lopen.

— Dat is mogelijk, Kadi, maar dat kan mij niet weerhouden. Ik ben hier gekomen met vijftig Arabieren uit Taghadjit, en gij moogt hun hulp niet afslaan.

— Het zij zo, riep de Kadi uit, terwijl hij Raffles de hand toestak. Gij zijt een dapper man. Ik aanvaard uw hulp.

Aanstonds werden de nodige bevelen gegeven en twee uur later was het dorp in staat van verdediging gebracht.

De vrouwen en kinderen werden allen naar het hoofdplein ontboden en daar ondergebracht in het gemeentehuis, waar omheen van de aanwezige karren en wagens barricades gevormd werden.

De patroontassen werden tot de rand gevuld, en verscheidene kisten patronen op de meest bedreigde punten neergezet.

Raffles, Brand en Henderson hadden eveneens hun wapens nagezien en waren op alle mogelijkheden voorbereid.

Direct nadat de boodschapper met zijn tijding was gekomen, was op bevel van de Kadi een koerier spoorlags naar Taghadjit vertrokken, om daar nog een paar honderd mannen te hulp te roepen.

Toen al deze toebereidselen gereed waren, begon het donker te worden, en vol spanning wachtte men de komende dingen af.

Het was volle maan en in haar zilveren licht strekte de woestijn zich in al haar eenzaamheid uit.

Uren ver kon men alle voorwerpen duidelijk waarnemen.

Op de toren van het gemeentehuis, die ver boven alle andere huizen uitstak stonden twee wachtposten die gewapend met de prismakijkers van Raffles en Brand, de nu nog lege vlakke afzochten.

HOOFDSTUK IX

EEN STRIJD MET ONVERWACHTE GEVOLGEN

De nacht was nog niet voor de helft verstreken of over het dorp klonk een langgerekte klagende kreet.

Het was de klank van de alarmhoorn, uit de slagband van een olifant vervaardigd, waarop een der wachtposten had geblazen.

De vijand was in aantocht.

Onmiddellijk greep iedereen naar zijn wapens en vatte post op de platte daken der eerste huizen, achter de barricades of achter de groepjes bomen, die zich in een halve cirkel voor het dorp uitstrekten.

Waarschijnlijk hoopten de Toearegs, die niet wisten dat hun moorddadig plan uitgelekt was het dorp bij verrassing te overvallen, zonder dat de bewoners tijd en gelegenheid zouden hebben zich op een krachtige tegenweer voor te bereiden.

Het waren zeker twaalf honderd man, allen op kleine, sterke paarden gezeten, het gelaat voor de helft door een zwarte doek verborgen en allen gewapend, met een lang geweer, een paar ruiterspistolen en een kromme dolk of wel een breed kort zwaard, een vreselijk wapen in geoefende handen.

In het dorp bleef alles doodstil, en geen enkel gerucht verried, dat men daar op zijn hoede was.

Maar ineens kraakte een oorverdovend salvo uit honderden geweren, dat werd beantwoord door een gehuil van woede, terwijl tal van gewonden en doden van hun paard stortten.

De hoofdmans der Toearegs begreep dat zijn toeleg mislukt was.

Maar de aanvallers dachten er niet aan hun plan op te geven.

Zij meenden zich in de meerderheid en veronderstelden dat het kleine dorp zeker geen zeshonderd weerbare mannen telde.

Zij wisten niet, dat zich daarbij nog vijf-en-zeventig Arabieren uit een ander dorp gevoegd hadden, benevens drie

Engelsen, uitstekende schutters en voorzien van moderne snelvuurwapens.

Langzaam kwamen zij weer naderbij, terwijl tegelijkertijd hun vleugels zich hoe langer hoe meer uitbreidden.

Hun doel was duidelijk: zij wilden het dorp omsingelen.

De Toearegs naderden tot ongeveer acht honderd meter, maar zelfs op die afstand konden de drie Europeanen, die met hun beide Arabische gidsen in de buurt van de Kadi bleven, bij het heldere licht van de maan nog een half dozijn vijanden neerleggen.

Onder een woest gehuil, dat ver in het rond hoorbaar was, kwamen zij aanstormen.

Wederom knalden de geweren en weer stortten vele aanvallers gewond van hun paarden.

Ook Henderson was licht gewond door een schampschot aan de arm.

De brave kerel dacht er echter geen ogenblik aan de strijd te staken.

Hij zou zich liever in stukken hebben laten scheuren, dan zijn meester op dit ogenblik in de steek te laten.

Aldra waren de Toearegs nog slechts enkele meters van de barricades verwijderd; sommigen sprongen reeds van hun paarden en klauterden als katten tegen de omvergeworpen wagens op, of trachtten door de wielen heen te sluipen.

Enkele waren er in geslaagd in een paar palmbomen te klimmen, vanwaar zij op de verdedigers van het dorp schoten.

Een bloedig handgemeen ontstond.

Men kon zich nu niet meer van geweren of andere vuurwapens bedienen.

Henderson had zijn buks bij de loop gegrepen en iedere slag van de reus verbrijzelde de schedel van een zijner tegenstanders.

Raffles en Charles Brand bedienden zich van hun revolvers en legden met ieder schot een der aanvallers neer.

Het leek er op, alsof dezen zich wil-

den terugtrekken, maar plotseling lieten zich aan de andere kant van het dorp woeste kreten horen.

Blijkbaar waren de Toearegs er in geslaagd aan die kant het dorp binnen te dringen.

De toestand liet zich daardoor dreigend aanzien, maar Raffles verloor zijn koelbloedigheid geen moment.

— Charles, ga met de twee gidsen en nog twintig man naar de bedreigde plek, verzocht hij. Wij kunnen het hier wel uithouden, kijk maar, de rovers beginnen reeds te wijken.

Aanstands verzamelde Charles Brand een aantal Arabieren om zich heen, nam een kist patronen mee en snelde dwars door het dorp naar de bedreigde plek.

Hij kwam geen ogenblik te vroeg, want reeds waren een stuk of vijftig Toearegs er in geslaagd door de berstwing heen te breken, waarvan zij sommige wagens met fakkels in brand hadden gestoken.

Vol grimmige strijd lust wierp de kleine troep Arabieren zich op de binnengedrongen woestijnvijand.

Er ontspon zich een hevig gevecht. Het gegil der beangste vrouwen in het gemeentehuis vermengde zich met het gerochel der stervenden, de snepende kreten der gewonden, het gehinnek der ruiteloos ronddravende paarden en het geknetter van het brandend houtwerk.

Maar hoe moedig zij zich ook weerden, hoeveel vijanden zij ook deden sneuvelen, de Arabieren zagen in, dat zij het onderspit zouden moeten delven, als er geen hulp kwam.

Eensklaps klonk er aan de voorzijde van het dorp een luid gejuich, en het geweervuur werd daar aanstands veel sterker.

De Kadi, zelf reeds licht gewond, maar aan geen opgeven denkend, zond een boodschapper uit om te vernemen, wat deze kreten betekenden.

Even later keerde de man terug, reeds uit de verte uitroepend:

— Er is hulp gekomen uit Taghadjit, heer. De Toearegs zijn op de vlucht.

Inderdaad meer dan honderd welbewapende ruiters hadden zich onverhoeds

op de flank van de Toearegs geworpen, en het duurde niet lang of dezen begonnen in verwarring hun terugtocht.

Zij vingen hun paarden op, zwaaiden zich in het zadel en reden spoorstraks terug.

Binnen een kwartier was er heinde en ver geen vijand meer te zien.

Ongeveer twee honderd doden en nog meer gewonden waren op het slagveld achtergelaten.

Onder de bedrijven was de dag aangebroken.

Nadat alle Arabieren zich met het hoofd voorover op de grond hadden geworpen, om Allah voor hun behoud te danken, maakte men een aanvang met het vervoer der gewonden.

Ook de drie Engelsen namen hieraan deel.

Plotseling slaakte Brand, die naast een der Toearegs geknield was, een luide kreet van verbazing.

— Een blanke, riep hij uit.

Raffles kwam toesnellen en wikkelde de zwarte band los die het gelaat van de gewonde voor de helft bedekte.

Brand had goed gezien: deze man was een blanke.

De twee vrienden keken elkaar vragend aan en juist op dit ogenblik sloeg de gewonde man de ogen op.

Zich op een zijner ellebogen oprichtend, keek hij Raffles en Brand beurteelings met een verwarde blik aan en vroeg toen in het Engels:

— Wie zijt gij?

— Wij zijn vrienden, antwoordde Raffles. Wie zijt gij?

— Mijn naam is Baldwin Crossley.

Weer wisselden Raffles en Brand een veel betekende blik.

De eerste boog zich over de gewonde heen, en zag direct, dat de nog jonge man niet gevaarlijk gewond was. Bullen, schrammen, ontvellingen en enige kneuzingen, die binnen enkele dagen genezen zouden zijn... dat was alles.

Hij werd naar het huis van de Kadi vervoerd en op een divan neergelegd, waar Brand hem verbond, en toen aldaar in een verkwikkende slaap viel.

Toen hij een paar uren later ontwaakte, zag hij de beide Engelsen bij

zich zitten.

— Gevoelt gij u nu sterk genoeg, voor 'n onderhoud, Mr. Crossley? vroeg Raffles.

— O ja. Maar zeg mij eerst toch wie gij zijt?

— Ik ben een landgenoot van u, laat u dat voldoende zijn. Vertel ons eerst hoe het komt dat gij tussen die Touaregs zijt geraakt.

— O, dat is geen lang verhaal, antwoorde de ontdekkingsreiziger op bittere toon. Gij weet misschien dat ik naar Afrika ben gegaan met een man, die zich mijn vriend noemde, een Jozef Robin. Hier in deze streek vond ik kostbare delfstoffen en deed nog andere voor de wetenschap belangrijke ontdekkingen. Voor ons vertrek hadden wij, Robin en ik, de afspraak gemaakt, dat wij ieder zelfstandig zouden werken, om later, als wij in ons land terug waren, onze aantekeningen, schetskaartjes, opmetingen, ontdekkingen enzovoorts te vergelijken, te rangschikken en daarna een rapport op te stellen voor het Aardrijkskundig Genootschap, waarvan wij beiden lid waren.

Wat de gedachtengang van Robin is geweest, weet ik niet, maar ik vermoed, dat hij dacht, dat ik de ontdekking van een goudader, die ik beschreven en in kaart gebracht had, voor mij zou houden, om er alleen de eer van op te strijken. In ieder geval overviel hij mij op zekere nacht in mijn tent, trachtte mij te wurgen en liet mij verdoofd en half dood liggen.

Toen ik bijkwam ontdekte ik natuurlijk de ravage in mijn tent en zag direct, dat al mijn aantekeningen en dagboeken verdwenen waren. Ik behoefde mij niet af te vragen wie de dief was.

Nog terwijl ik bezig was de orde in mijn tent enigszins te herstellen, hoorde ik hoefgetrappel en toen ik naar buiten kwam om te zien wat er aan de hand was, werd ik overweldigd door een troep Touaregs.

Dat zij mij niet gedood hebben, is mij nu nog een raadsel. Enfin, dat deden zij niet, maar voerden mij mee en ik moest hen als slaaf dienen. Er bestond geen mogelijkheid om te

ontsnappen, totdat ik vernam dat zij deze nacht een aanval op een Arabisch dorp zouden doen. Ongemerkt wist ik mij bij hen te voegen, in de hoop dat ik aanstonds zou kunnen overlopen en mij bij de Arabieren zou kunnen voegen. Maar reeds spoedig werd ik gewond en viel van mijn paard. Ik moet een poos bewusteloos zijn geweest, tot gij mij vindt. Dat is in het kort mijn geschiedenis, mijnheer.

Raffles had zwijgend toegelisterd.

Hij legde nu zijn hand op het hoofd van de ontdekkingsreiziger en zei op zachte toon:

— Gij hebt zwaar geleden, maar alles zal zich ten goede keren. Zodra gij vervoerd moogt worden, zullen wij naar Engeland vertrekken. Onderweg zal ik u vertellen wat er gebeurd is tijdens uw afwezigheid. Maar gij moet mij één ding beloven; als gij meent dat gij ons enige dankbaarheid verschuldigd zijt, moogt gij niet vragen wie wij zijn, noch met welk doel wij hier kwamen.

— Dat belof ik u, al vind ik het jammer, dat ik niet nader met u mag kennismaken. Gij hebt mij het leven gered.

* * *

Het was omstreeks vijf weken later en Mrs. Crossley zat in haar boudoir, terwijl haar kinderen aan haar voeten speelden.

Nu en dan wierp zij een weemoedige blik op de kleinties, en dan welden een diepe zucht uit haar borst op.

— Het zal onvermijdelijk zijn, mompelde zij. De kinderen mogen niet langer zonder mannelijke leiding blijven. Zij hebben een vader nodig, en ik zal dus moeten toegeven, al zie ik er erg tegen op. Ik kan geen liefde voor hem opbrengen. Mijn verstand zegt: ja; mijn hart zegt: neen. Neen, ik kan niet van hem houden. Hoe meer ik hem zie, hoe meer ik word aangegrepen door een grondige afkeer, waarvan ik de aard en de oorsprong niet kan begrijpen.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt, en een dienstmeisje trad binnen.

— Daar is mijnheer Robin, mevrouw,

kondigde zij aan.

— Verzoek mijnheer, binnen te komen, zei Mrs. Crossley zuchtend.

Even later trad Robin het vertrek binnen.

Hij kuste de jonge vrouw de hand en wierp toen een veelzeggende blik op de kinderen, die ternauwernood notitie van hem hadden genomen.

— Neem de kinderen mee, Marga, zei zij tot een dienstmeisje.

Toen zij alleen waren trad Robin op de jonge vrouw toe en nam haar hand.

— Ellen, ik wil niet langer in onzekerheid blijven; begon hij. Maanden lang heb je mij vruchteloos laten wachten. Ik wil nu antwoord. Je weet, waarom ik hier kom, zeg mij, dat ik je niet onverschillig ben, zeg mij, dat je mijn vrouw wilt worden.

Mrs. Crossley schudde het hoofd en haar ogen vulden zich met tranen.

— Ik kan hem niet vergeten, snikte zij. Ik hield zo innig veel van hem. Laat mij nog enige tijd.

Robin maakte een moeilijk bedwongen gebaar van ongeduld, en riep uit:

— Er is nu bijna een jaar verstreken. Je moet in je lot berusten en een nieuw leven beginnen. Waarop wacht je nog? De doden keren niet terug...

— Misschien toch wel, ellendeling, liet zich eensklaps een krachtige stem horen.

De deur vloog open en op de drem-

pel stond Baldwin Crossley, terwijl achter hem drie agenten zichtbaar waren, aangevoerd door een inspecteur van politie.

Ellen stiet een kreet uit, waarin twijfel en vreugde om de voorrang streden, strekte de handen naar haar doodgewaande echtgenoot uit en wankelde naar hem toe.

Zij zou gevallen zijn, als Crossley haar niet had opgevangen en innig aan zijn borst had gedrukt.

Robin keek toe, alsof hij spoken zag.

Hij werd bleker dan een doek en bracht de hand naar zijn keel. Hij dacht te zullen stikken.

De inspecteur trad op hem toe en legde hem de hand op de schouder.

— Wees zo goed mij te volgen, mijnheer, zei hij op ernstige toon. Gij zijt mijn arrestant op beschuldiging van poging tot moord onder verzwarende omstandigheden...

Wankelend verliet Robin tussen de agenten het vertrek na nog een blik vol haat op zijn vroegere reisgezel te hebben geworpen.

Maar binnen vielen twee overgelukkige mensen in elkanders armen.

Raffles de Grote Onbekende, had wederom zijn machtige hand uitgestrekt om hulp te bieden, opnieuw mensen gelukkig gemaakt, zonder dat een hunner wist, wie deze door de Voorzienigheid gezondene was...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

EEN DUIVELSE UITVINDING

